



MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 177 (XXI) — Nr. 262

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 22 aprilie 2009

SUMAR

	Pagina		Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 76 din 15 ianuarie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 598 și următoarele, cuprinse în secțiunea a III-a „Sechestrul judiciar” a capitolului IV „Măsurile asigurătorii” din cartea a VI-a „Proceduri speciale” din Codul de procedură civilă	2–3	Decizia nr. 334 din 17 martie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 213 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății	16–17
Decizia nr. 93 din 20 ianuarie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor articolului unic din titlul V al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, a art. 2 din Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, precum și a art. 4 alin. (5) din titlul XIII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente	3–6	Decizia nr. 338 din 17 martie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 15—19 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor	18–20
Decizia nr. 105 din 3 februarie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 alin. (3) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989	6–7	Decizia nr. 340 din 17 martie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 14 alin. (1) și art. 15 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004	20–22
Decizia nr. 106 din 3 februarie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 480 și art. 481 din Codul civil	8–9	Decizia nr. 341 din 17 martie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 alin. (3) și art. 174 alin. (5) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală și ale art. 299 din Codul de procedură civilă	22–23
Decizia nr. 270 din 24 februarie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale	10–11	Decizia nr. 348 din 17 martie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 112/2001 privind sancționarea unor fapte săvârșite în afara teritoriului țării de cetățeni români sau de persoane fără cetățenie domiciliate în România, precum și a dispozițiilor art. 912 alin. 1 și 5 din Codul de procedură penală	24–25
Decizia nr. 331 din 17 martie 2009 privind excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 295 alin. (11) lit. b) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal	11–12	Decizia nr. 351 din 17 martie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (1) și (2) teza a doua din Legea nr. 508/2004 privind înființarea, organizarea și funcționarea în cadrul Ministerului Public a Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism	25–26
Decizia nr. 332 din 17 martie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 20 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale	13–14	Decizia nr. 383 din 19 martie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 69 alin. (1) lit. d) pct. (iv) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România	27–28
Decizia nr. 333 din 17 martie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 82 alin. (5) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor	14–16	Decizia nr. 403 din 24 martie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 75/2008 privind stabilirea de măsuri pentru soluționarea unor aspecte financiare în sistemul justiției.....	28–30
		Decizia nr. 406 din 24 martie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 207 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală	31–32

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 76

din 15 ianuarie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 598 și următoarele, cuprinse în secțiunea a III-a „Sechestrul judiciar” a capitolului IV „Măsurile asigurătorii” din cartea a VI-a „Proceduri speciale” din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 598 și următoarele din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Cargo Steel” — S.R.L. din Deva în Dosarul nr. 3.501/105/2008 al Tribunalului Prahova — Secția comercială și de contencios administrativ.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate. Invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 6 octombrie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 3.501/105/2008, **Tribunalul Prahova — Secția comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 598 și următoarele din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Cargo Steel” — S.R.L. din Deva.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile de lege criticate contravin art. 21 și art. 44 alin. (1) și (2) din Constituție, deoarece instituirea sechestrului judiciar îl împiedică pe proprietarul bunului care formează obiectul acestei măsuri să-și exercite dreptul de proprietate.

Tribunalul Prahova — Secția comercială și de contencios administrativ consideră excepția neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că prevederile de lege criticate nu contravin dispozițiilor constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile de lege criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 598 și următoarele, cuprinse în secțiunea a III-a „Sechestrul judiciar” a capitolului IV „Măsurile asigurătorii” din cartea a VI-a „Proceduri speciale” din Codul de procedură civilă.

Textele constituționale considerate a fi încălcate sunt cele ale art. 21 privind accesul liber la justiție și art. 44 alin. (1) și (2) privind dreptul de proprietate privată.

Examinând excepția, Curtea reține că s-a pronunțat în numeroase cazuri asupra constituționalității textelor de lege criticate, de exemplu, prin Decizia nr. 315 din 29 martie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 305 din 8 mai 2007, Decizia nr. 621 din 17 noiembrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.125 din 13 decembrie 2005, precum și prin Decizia nr. 328 din 13 martie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 335 din 30 aprilie 2008, respingând excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată.

Curtea a reținut că, potrivit art. 44 alin. (1) teza a doua din Constituție, conținutul și limitele dreptului de proprietate sunt stabilite de lege, iar, în conformitate cu art. 136 alin. (5) din Constituție, proprietatea privată este inviolabilă, în condițiile legii organice. Potrivit acestor dispoziții, legiuitorul ordinar este, așadar, competent să stabilească cadrul juridic pentru exercitarea atributelor dreptului de proprietate, în accepțiunea principială conferită de Constituție, în așa fel încât să nu vină în coliziune cu interesele generale sau cu interesele particulare legitime ale altor subiecte de drept, instituind astfel niște limitări rezonabile în valorificarea acestuia, ca drept subiectiv garantat. Sub acest aspect, Curtea a constatat că prin reglementarea dedusă controlului legiuitorului nu a făcut decât să dea expresie acestor imperative, în limitele și potrivit competenței sale constituționale.

Mai mult, potrivit art. 600 din Codul de procedură civilă, cererea de sechestrul judiciar se judecă, în mod obligatoriu, cu citarea părților, această procedură având deci caracter contencios. Cu acest prilej, părțile pot învedera instanței împrejurările care să justifice sau nu luarea unei asemenea măsuri, beneficiind de toate garanțiile procesuale prevăzute de lege.

În ceea ce privește dispozițiile art. 601 din Codul de procedură civilă, Curtea a constatat că acestea instituie un caz de excepție, respectiv numirea unui administrator-sechestrul provizoriu printr-o încheiere irevocabilă dată fără citarea părților. O astfel de măsură poate fi adoptată numai în cazuri urgente,

care trebuie apreciate în concret de instanța de judecată și care au în vedere împrejurări de o gravitate sporită, ce pun în pericol posibilitatea de conservare ulterioară a bunurilor. Numirea administratorului provizoriu poate dura numai până la soluționarea cererii de sechestrul judiciar, întrucât însăși măsura adoptată de președintele instanței în aceste condiții are caracter temporar.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

Întrucât nu au intervenit elemente noi, care să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale în această materie, atât soluția adoptată în deciziile menționate, cât și considerentele pe care acestea se întemeiază își mențin valabilitatea și în cauza de față.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 598 și următoarele, cuprinse în secțiunea a III-a „Sechestrul judiciar” a capitolului IV „Măsurile asigurătorii” din cartea a VI-a „Proceduri speciale” din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Cargo Steel” — S.R.L. din Deva în Dosarul nr. 3.501/105/2008 al Tribunalului Prahova — Secția comercială și de contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 ianuarie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 93

din 20 ianuarie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor articolului unic din titlul V al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, a art. 2 din Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, precum și a art. 4 alin. (5) din titlul XIII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor articolului unic din titlul V al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, a art. 2 din Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, precum și a art. 4 alin. (5) din titlul XIII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, excepție ridicată de Șerban Dencă, prin mandatar Serena Dencă, în Dosarul nr. 4.077/866/2004 al Judecătoria Pașcani.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, invocând jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 10 iunie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 4.077/866/2004, **Judecătoria Pașcani a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor articolului unic din titlul V al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, a art. 2 din Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, precum și a art. 4 alin. (5) din titlul XIII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente**, excepție ridicată de Șerban Dencă, prin mandatar Serena Dencă.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că anularea unor titluri de proprietate emise în baza Legii nr. 18/1991, pentru diferența de suprafață de teren neatribuită sau pentru reconstituirea dreptului de proprietate pe vechile amplasamente, așa cum prevede textul articolului unic din titlul V al Legii nr. 247/2005, încalcă principiul neretroactivității legii, deoarece, potrivit Legii nr. 18/1991, dreptul de proprietate nu se reconstituia pe vechile amplasamente. Soluția reglementată de legiuitor în acel moment era absolut firească datorită impedimentelor probatorii și împrejurării că o bună parte din terenurile foștilor proprietari aveau la momentul intrării în vigoare a Legii nr. 18/1991 o altă destinație. Or, arată acesta, sensul legilor reparatorii este acela de a reconstitui tuturor foștilor proprietari dreptul de proprietate pentru o suprafață de 10 ha, iar după intrarea în vigoare a Legii nr. 1/2000, reconstituirea ar trebui să se facă pe vechile amplasamente numai dacă suprafețele sunt disponibile și cu respectarea titlurilor emise în baza Legii nr. 18/1991. Prin urmare, conchide acesta, nu poate fi aplicat principiul reconstituirii dreptului de proprietate pe vechiul amplasament proclamat de Legea nr. 1/2000, prin anularea unor titluri de proprietate emise în baza Legii nr. 18/1991.

Pe de altă parte, consideră că prin anularea titlurilor emise în baza Legii nr. 18/1991 se va realiza o expropriere a proprietarilor cărora li s-au dat mici suprafețe de teren plătind pentru acestea taxele și impozitele aferente, terenuri pentru care au fost încheiate contracte de arendare. Totodată, efectul anulării actelor emise cu respectarea prevederilor legale în vigoare la data emiterii lor ar echivala cu „reîntoarcerea bunului în proprietatea statului”, iar ulterior, pe calea unor acte ale administrației publice locale, terenul va fi transmis în proprietatea altor persoane, „care prin efectul unor legi ulterioare vor fi privilegiați”.

Și, în fine, în ce privește neconstituționalitatea art. 4 alin. (5) din titlul XIII al Legii nr. 247/2005, arată că „prin instituirea acestui text se încalcă dreptul la apărare al părții căreia i se opune raportul de expertiză judiciară, deoarece nu a participat la procedura de efectuare a acesteia”.

Judecătoria Pașcani consideră că prevederile de lege criticate nu contravin normelor constituționale. Este invocată jurisprudența Curții Constituționale în domeniul legilor proprietății.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că textele de lege criticate sunt constituționale. Invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile de lege criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție,

ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie următoarele prevederi de lege:

1. Articolul unic din titlul V — Modificarea și completarea Legii nr. 169/1997 pentru modificarea și completarea Legii fondului funciar nr. 18/1991 — al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 653 din 22 iulie 2005, având următoarea redactare:

„*Legea nr. 169/1997 pentru modificarea și completarea Legii fondului funciar nr. 18/1991, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 299 din 4 noiembrie 1997, se modifică și se completează după cum urmează:*

1. *La articolul III alineatul (1), partea introductivă și litera a) se modifică și vor avea următorul cuprins:*

«*Art. III — (1) Sunt lovite de nulitate absolută, potrivit dispozițiilor legislației civile, aplicabile la data încheierii actului juridic, următoarele acte emise cu încălcarea prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991, Legii nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, cu modificările și completările ulterioare și ale prezentei legi:*

a) *actele de reconstituire sau de constituire a dreptului de proprietate, în favoarea persoanelor care nu erau îndreptățite, potrivit legii, la astfel de reconstituiri sau constituiri, cum sunt:*

(i) *actele de reconstituire în favoarea unor persoane care nu au avut niciodată teren în proprietate predat la cooperativa agricolă de producție sau la stat sau care nu au moștenit asemenea terenuri;*

(ii) *actele de reconstituire și constituire în favoarea altor persoane asupra vechilor amplasamente ale foștilor proprietari, solicitate de către aceștia, în termen legal, libere la data solicitării, în baza Legii nr. 18/1991 pentru terenurile intravilane, a Legii nr. 1/2000 și a prezentei legi, precum și actele de constituire pe terenuri scoase din domeniul public în acest scop;*

(iii) *actele de reconstituire și constituire a dreptului de proprietate în favoarea altor persoane asupra terenurilor proprietarilor care nu au fost înscrși în cooperativa agricolă de producție, nu au predat terenurile statului sau acestea nu au fost preluate de stat prin acte translativ de proprietate;*

(iv) *actele de reconstituire sau constituire a dreptului de proprietate emise după eliberarea titlului de proprietate fostului proprietar pe vechiul amplasament, transcris în registrele de transcripțiuni și inscripțiuni sau, după caz, intabulat în cartea funciară, precum și actele de înstrăinare efectuate în baza lor;*

(v) *actele de reconstituire și constituire a dreptului de proprietate în măsura în care au depășit limitele de suprafață stabilite de art. 24 alin. (1) din Legea fondului funciar nr. 18/1991;*

(vi) *actele de reconstituire a dreptului de proprietate asupra unor terenuri forestiere pentru persoanele care nu au deținut anterior în proprietate astfel de terenuri.»*

2. *La articolul III, după alineatul (1) se introduce un nou alineat, alineatul (1¹), cu următorul cuprins:*

«(1) Actele administrative prin care au fost trecute în domeniul public sau privat al statului sau al localităților terenuri pentru care s-au depus cereri de reconstituire a dreptului de proprietate privată își suspendă efectele cu privire la aceste terenuri până la soluționarea cererii de către comisia de fond funciar, cu excepția terenurilor intrate deja în circuitul civil. După validarea cererii de reconstituire, terenul trece în rezerva comisiei de fond funciar în vederea punerii în posesie.»

3. La articolul III, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

«(2) Nulitatea poate fi invocată de primar, prefect, Autoritatea Națională pentru Restituirea Proprietăților și de alte persoane care justifică un interes legitim, iar soluționarea cererilor este de competența instanțelor judecătorești de drept comun.»

4. La articolul III, după alineatul (2) se introduc patru noi alineate, alineatele (21)—(24), cu următorul cuprins:

«(21) Nulitatea absolută, în sensul prezentei legi, va putea fi invocată și în litigiile în curs.

(22) Nulitatea absolută nu operează asupra titlurilor obținute de foștii proprietari pe alte amplasamente dacă la intrarea în vigoare a prezentei legi și-au găsit vechile amplasamente de care au fost deposedați atribuite legal altor persoane conform Legii nr. 18/1991.

(23) Foștii proprietari pot reveni la vechiul amplasament și atunci când persoanele puse în posesie pe aceste terenuri renunță în favoarea lor la titlurile de proprietate deja eliberate.

(24) În cazul unor înstrăinări succesive ale terenurilor, cel care a vândut terenul pe baza titlului constatat nul este obligat să remită prețul actualizat fostului proprietar rămas fără teren.»

2. S-a invocat și neconstituționalitatea art. 2 din Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 8 din 12 ianuarie 2000, modificat de art. 1 pct. 2 din titlul VI al Legii nr. 247/2005, având următoarea redactare:

„(1) În aplicarea prevederilor prezentei legi reconstituirea dreptului de proprietate se face pe vechile amplasamente, dacă acestea nu au fost atribuite legal altor persoane. Comisiile de aplicare a legilor fondului funciar, de comun acord cu proprietarii, pot comasa terenurile care urmează să fie retrocedate într-un singur amplasament.

(2) Drepturile dobândite cu respectarea prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991, pentru care au fost eliberate adeverințe de proprietate, proces-verbal de punere în posesie sau titlu de proprietate, rămân valabile fără nicio altă confirmare.»

3. De asemenea, autorul excepției arată că și art. 4 alin. (5) din titlul XIII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, potrivit căruia: „Expertizele extrajudiciare prezentate de către părți în cadrul proceselor funciare au aceeași valoare probantă ca și expertizele ordonate de către instanța de judecată, cu condiția ca acestea să fie efectuate de către experți autorizați de către Ministerul Justiției”, este neconstituțional.

Textele constituționale invocate ca fiind încălcate sunt cele ale art. 15 alin. (2) privind neretroactivitatea legii, art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi și ale art. 44 privind dreptul de proprietate privată. Este invocată și încălcarea art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

1. Referitor la neconstituționalitatea articolul unic din titlul V al Legii nr. 247/2005 — Modificarea și completarea Legii nr. 169/1997 pentru modificarea și completarea Legii fondului funciar nr. 18/1991 —, precum și a art. 2 din Legea nr. 1/2000, Curtea constată că cele două texte de lege criticate reglementează cazurile de nulitate absolută a actelor de reconstituire sau constituire a dreptului de proprietate emise cu încălcarea legilor fondului funciar, instituind totodată regula reconstituirii dreptului de proprietate pe vechile amplasamente, cu condiția ca acestea să nu fi fost atribuite legal altor persoane.

Asupra criticii având ca obiect reconstituirea dreptului de proprietate pe vechile amplasamente, precum și sancționarea actelor de reconstituire și constituire a dreptului de proprietate, încheiate în condiții ilegale, Curtea s-a pronunțat prin Decizia nr. 375 din 6 iulie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 591 din 8 iulie 2005, și Decizia nr. 49 din 16 ianuarie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 174 din 13 martie 2007.

Curtea a constatat că prin aceste dispoziții legiuitorul nu a adus atingere drepturilor câștigate în mod legal, ci a statuat, prin norme imperative, că actele de reconstituire și constituire a dreptului de proprietate, emise în condiții ilegale, sunt lovite de nulitate absolută. Efectul nulității absolute de repunere în situațiile anterioare deschide posibilitatea celor îndreptățiți să beneficieze de reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor.

Curtea a mai reținut că asemenea acte nu pot constitui temeiuri pentru dobândirea valabilă a dreptului de proprietate, deoarece un act juridic lovit de nulitate nu poate produce efecte juridice.

Aceste considerente sunt valabile și în cauza de față, întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina o reconsiderare a jurisprudenței Curții.

2. Referitor la neconstituționalitatea art. 4 alin. (5) din titlul XIII al Legii nr. 247/2005, Curtea reține că acest text conferă expertizelor extrajudiciare valoare probantă egală cu expertizele judiciare, cu condiția efectuării acestora de către experți autorizați de Ministerul Justiției.

Potrivit Codului de procedură civilă, în mod similar, expertiza judiciară se efectuează de către experți aflați pe lista întocmită și comunicată instanțelor de către biroul local de expertiză, cuprinzând persoanele înscrise în evidența celor autorizate, potrivit legii, să efectueze expertize judiciare. Ca atare, textul de lege criticat, stabilind valoare probantă egală expertizelor extrajudiciare efectuate de către experți autorizați de Ministerul Justiției cu cea a expertizelor ordonate de către instanța de judecată, nu înlătură discutarea în contradictoriu a conținutului raportului de expertiză extrajudiciară potrivit regulilor de drept comun prevăzute de art. 201—214 din Codul de procedură civilă. Astfel, partea căreia îi este opusă o expertiză extrajudiciară poate să formuleze obiecțiuni și, de asemenea, poate să solicite efectuarea unei contraexpertize pentru a combate raportul de expertiză extrajudiciară. De asemenea, părțile dispun de aceleași mijloace pentru a-și susține cauza, dreptul la un proces echitabil nefiind încălcat.

În acest sens, s-a pronunțat Curtea prin Decizia nr. 130 din 19 februarie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 172 din 6 martie 2008.

Considerentele și soluția acestei decizii sunt valabile și în cauza de față, întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina o reconsiderare a jurisprudenței Curții.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor articolului unic din titlul V al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, a art. 2 din Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, precum și a art. 4 alin. (5) din titlul XIII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, excepție ridicată de Șerban Dencă, prin mandatar Serena Dencă, în Dosarul nr. 4.077/866/2004 al Judecătorei Pașcani.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 ianuarie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 105

din 3 februarie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 alin. (3) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 alin. (3) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, excepție ridicată de Valentina-Margareta Ștefănescu în Dosarul nr. 7.686/3/2006 al Curții de Apel București — Secția a IV-a civilă.

La apelul nominal sunt prezente, prin avocați, autoarea excepției și părțile Emilia Mihaela Capanu și Virginia Moldoveanu. Lipsesc celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Apărătorul autoarei excepției solicită admiterea acesteia pentru aceleași motive pe care le-a invocat în fața instanței de judecată.

Apărătorul celorlalte părți prezente solicită respingerea excepției, întrucât textul de lege criticat nu contravine dispozițiilor constituționale.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 16 aprilie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 7.686/3/2006, **Curtea de Apel București — Secția a IV-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 alin. (3) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989**, excepție ridicată de Valentina-Margareta Ștefănescu.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că textul de lege criticat creează un statut juridic discriminatoriu pentru succesibilii care au renunțat la moștenire, față de aceia care nu au acceptat moștenirea în termenul de opțiune succesorală prevăzut de art. 700 alin. 1 din Codul civil, în sensul că numai cea de-a doua categorie este repusă de drept în termenul de acceptare a succesiunii pentru bunurile care fac obiectul Legii nr. 10/2001. Se mai susține că textul de lege criticat contravine dreptului de proprietate privată garantat la nivel constituțional și, implicit, dreptului la moștenire, având în vedere că scopul Legii nr. 10/2001 este unul reparatoriu.

Curtea de Apel București — Secția a IV-a civilă consideră că textul de lege criticat nu contravine dispozițiilor constituționale invocate.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că textele de lege criticate sunt constituționale. Invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților prezente, concluziile procurorului, prevederile de lege criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 4 alin. (3) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 798 din 2 septembrie 2005, potrivit căroră: „(3) *Succesibilii care, după data de 6 martie 1945, nu au acceptat moștenirea sunt repuși de drept în termenul de acceptare a succesiunii pentru bunurile care fac obiectul prezentei legi. Cererea de restituire are valoare de acceptare a succesiunii pentru bunurile a căror restituire se solicită în temeiul prezentei legi.*”

Textele constituționale invocate ca fiind încălcate sunt cele ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în fața legii și a autorităților publice, ale art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, ale art. 44 alin. (1) referitor la garantarea dreptului de proprietate privată, precum și a creanțelor asupra statului, și ale art. 46 potrivit căruia dreptul la moștenire este garantat.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 alin. (3) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, excepție ridicată de Valentina-Margareta Ștefănescu în Dosarul nr. 7.686/3/2006 al Curții de Apel București — Secția a IV-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 3 februarie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Examinând excepția, Curtea constată că asupra constituționalității art. 4 alin. (3) din Legea nr. 10/2001 s-a mai pronunțat într-o cauză având o motivare similară. Astfel prin Decizia nr. 1.158 din 11 decembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 5 din 4 ianuarie 2008, Curtea a reținut că acest text de lege dă expresie caracterului reparatoriu al Legii nr. 10/2001. Sub acest aspect, repunerea în termenul de acceptare a moștenirii, pentru bunurile preluate abuziv de statul totalitar, cu încălcarea dreptului de proprietate al titularilor, are ca finalitate respectarea principiului *restitutio in integrum*, fiind în deplină concordanță cu dispozițiile art. 44 alin. (1) teza întâi din Constituție, privind garantarea dreptului de proprietate privată. Curtea a reținut că dispozițiile legale criticate nu aduc atingere principiului egalității prevăzut în art. 16 alin. (1) din Legea fundamentală, întrucât neacceptarea succesiunii în termenul instituit de art. 700 alin. 1 din Codul civil, din motive neimputabile succesibililor cărora li se aplică prevederile art. 4 alin. (3) din Legea nr. 10/2001, nu este echivalentă cu actul de voință al renunțării la moștenire. Așadar, nefiind vorba de situații juridice identice, regimul juridic diferit instituit de legiuitor este justificat, fără a se aduce atingere principiului constituțional al egalității în fața legii.

Scopul dispozițiilor legale criticate este acela de a pune capăt perpetuării stării de anormalitate instituită în derularea raporturilor juridice, iar nu acordarea unui avantaj necuvenit, stabilit arbitrar, ce generează o inegalitate între succesibilii care au acceptat moștenirea în termenul instituit prin prevederile Codului civil și cei care sunt repuși în termenul de acceptare prin art. 4 alin. (3) din Legea nr. 10/2001.

S-a mai reținut în decizia menționată că acest text de lege nu contravine principiului garantării dreptului la moștenire consacrat de art. 46 din Constituție, ci, dimpotrivă, îi dă expresie prin restabilirea calității de moștenitori acceptanți pentru categoria de persoane avută în vedere de art. 4 alin. (3) din Legea nr. 10/2001.

Atât considerentele, cât și soluția deciziei menționate sunt valabile și în cauza de față, întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina o reconsiderare a jurisprudenței Curții.

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 106

din 3 februarie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 480 și art.481 din Codul civil

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 480 și art. 481 din Codul civil, excepție ridicată de Daniel Nicolescu și Rodica Nicolescu în Dosarul nr. 5.159/301/2007 al Tribunalului București — Secția a III-a civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Președintele Curții Constituționale dispune apelul și în dosarele nr. 1.626D/2008 și nr. 1.631D/2008 având ca obiect excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 480 din Codul civil.

La apelul nominal este prezentă partea Tudora Cenușe, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă cu privire la cererile de amânare a judecării cauzei, pentru lipsă de apărare, formulate de Viorel Cenușe și Aurelian Cenușe în Dosarul nr. 1.631D/2008.

Partea prezentă lasă la aprecierea Curții acordarea unui nou termen.

Reprezentantul Ministerului Public se opune acordării unui nou termen.

Curtea, deliberând, respinge cererile de amânare a judecării cauzei formulate de părțile Viorel Cenușe și Aurelian Cenușe.

Din oficiu, Curtea pune în dezbatere problema conexării dosarelor înregistrate pe rolul său, având în vedere că obiectul excepțiilor de neconstituționalitate este identic.

Partea prezentă este de acord ca dosarele să fie conexe.

Reprezentantul Ministerului Public apreciază ca fiind întrunite condițiile conexării dosarelor.

Reținând identitatea de obiect, în temeiul art. 14 și al art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, raportate la art. 164 din Codul de procedură civilă, Curtea dispune conexarea Dosarului nr. 1.626D/2008 și a Dosarului nr. 1.631D/2008 la Dosarul nr. 1.562 D/2008, care a fost primul înregistrat.

Cauza se află în stare de judecată.

Partea prezentă solicită admiterea excepției, arătând că prevederile art. 480 din Codul civil contravin dispozițiilor art. 44 din Constituție, precum și prevederilor Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, invocând jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin Încheierea din 10 iunie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 5.159/301/2007, **Tribunalul București — Secția a III-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 480 și art. 481 din Codul civil**, excepție ridicată de Daniel Nicolescu și Rodica Nicolescu.

Prin Încheierea din 4 iunie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 12.391/302/2007, **Judecătoria Sectorului 5 București — Secția a II-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 480 din Codul civil**, excepție ridicată de Ion Ștefan.

Prin Încheierea din 27 iunie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 24.117/299/2006 (29/CIV/2008), **Curtea de Apel București — Secția a VII-a civilă și pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 480 din Codul civil**, excepție ridicată de Viorel Cenușe.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin, în esență, că prevederile art. 480 din Codul civil încalcă dispozițiile art. 44 din Legea fundamentală, „atâta vreme cât permit ca un proprietar legitim să își piardă dreptul de proprietate, deși proprietatea este garantată”. De asemenea, susțin că prevederile criticate încalcă și dispozițiile constituționale cuprinse în art. 16, întrucât se creează o situație privilegiată pentru așa-zii „proprietari anteriori”, care sunt favorizați în fața celor ce sunt proprietari ca urmare a cumpărării cu bună-credință, în baza Legii nr. 112/1995, a unor imobile ce aparțineau statului.

Și, în fine, se mai susține că „art. 480 din Codul civil dă posibilitatea de a-și redobândi proprietatea unor persoane care nu au depus niciun fel de diligențe pentru redobândirea acesteia în baza dispozițiilor legii speciale (Legea nr. 10/2001), care, pe lângă procedura specială pentru restituirea imobilelor preluate în mod abuziv de statul comunist, prin notificare și emiterea unei decizii de restituire, permiteau acțiuni în constatarea nulității actelor”.

Tribunalul București — Secția a III-a civilă și-a exprimat opinia cu privire la excepția ridicată în sensul că art. 480 și art. 481 din Codul civil consacră dreptul de proprietate privată, respectarea și apărarea acestui drept, pe care și Constituția îl reia în art. 44. De altfel, în motivarea cererii autorilor excepției nu se arată de către aceștia din ce punct de vedere art. 480 și art. 481 din Codul civil ar fi neconforme cu Constituția, ci se reiau elementele de fapt ale cauzei supuse judecării. Prin urmare, apreciază că excepția este neîntemeiată.

Judecătoria Sectorului 5 București — Secția a II-a civilă consideră că excepția este neîntemeiată, prevederile art. 480 din Codul civil necontravenind dispozițiilor constituționale invocate. De altfel, apreciază că motivele de neconstituționalitate privesc aplicarea prevederilor art. 480 din Codul civil de către instanțele de judecată, iar nu neconcordanța acestora cu prevederile constituționale și cele din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Curtea de Apel București — Secția a VII-a civilă și pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale precizează că textul de lege criticat (respectiv art. 480 din Codul civil) nu contravine dispozițiilor constituționale considerate a fi

încălcate, motivele invocate de recurent în susținerea excepției vizând aplicarea legii, aspecte cu privire la care instanța de judecată urmează a se pronunța odată cu soluționarea recursului.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că prevederile criticate sunt constituționale, invocând, în acest sens, jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, prevederile de lege criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției îl constituie prevederile art. art. 480 și art. 481 din Codul civil, care au următoarea redactare:

— Art. 480 — „*Proprietatea este dreptul ce are cineva de a se bucura și a dispune de un lucru în mod exclusiv și absolut, însă în limitele determinate de lege.*”;

— Art. 481 — „*Nimeni nu poate fi silit a ceda proprietatea sa, afară numai pentru cauză de utilitate publică și primind o dreaptă și prealabilă despăgubire.*”

Textele constituționale invocate sunt cele ale art. 15 alin. (2) — *Universalitatea*, ale art. 16 — *Egalitatea în drepturi*, ale art. 20 alin. (1) și (2) — *Tratatul internațional privind drepturile omului*, ale art. 21 — *Accesul liber la justiție*, ale art. 44 — *Dreptul de proprietate privată*, ale art. 53 — *Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți* și ale art. 124 — *Înfăptuirea justiției*.

Este invocată și încălcarea art. 6 și art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și a art. 1 din Primul Protocol adițional la convenție.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 480 și art. 481 din Codul civil, excepție ridicată de Daniel Nicolescu și Rodica Nicolescu în Dosarul nr. 5.159/301/2007 al Tribunalului București — Secția a III-a civilă, de Ion Ștefan în Dosarul nr. 12.391/302/2007 al Judecătoria Sectorului 5 București — Secția a II-a civilă și de Viorel Cenușe în Dosarul nr. 24.117/299/2006 (29/CIV/2008) al Curții de Apel București — Secția a VII-a civilă și pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 3 februarie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

Prevederile art. 480 din Codul civil dau definiția legală a proprietății, precizând că dreptul de proprietate este atât un drept absolut, ce rezultă din exercitarea celor 3 atribute ale acestui drept real, — *usus, fructus și abusus* —, cât și un drept exclusiv, din punctul de vedere al titularului care le poate exercita în mod liber, cu respectarea însă a ordinii publice și a dispozițiilor imperative ale legii.

Prin urmare, condiționarea liberei exercitări a atributelor dreptului de proprietate de respectarea dispozițiilor legii include și Constituția, ca Lege fundamentală, situată, din punctul de vedere al forței juridice, în vârful ierarhiei actelor normative, astfel încât textul de lege criticat este în deplină concordanță cu exigențele impuse de aceasta.

Totodată, reglementarea cuprinsă în art. 481 din Codul civil cu privire la condițiile definiției ale exproprierii se regăsește în textul art. 44 alin. (3) din Constituție, potrivit căruia „*Nimeni nu poate fi expropriat decât pentru o cauză de utilitate publică, stabilită potrivit legii, cu dreaptă și prealabilă despăgubire*”. De altfel, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat în jurisprudența sa că „o privire de proprietate pentru cauză de utilitate publică nu se justifică fără plata unei indemnizări, sub rezerva unor circumstanțe excepționale” (*cauza Sporrong și Lönnroth c. Suediei-1982*), deoarece, în absența indemnizării, protecția asigurată de art. 1 din Primul Protocol adițional la convenție ar fi iluzorie și ineficace.

Prevederile art. 480 din Codul civil au mai făcut obiect al controlului de constituționalitate, Curtea pronunțându-se prin mai multe decizii, precum Decizia nr. 873 din 30 noiembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 32 din 17 ianuarie 2007, Decizia nr. 925 din 14 decembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 42 din 19 ianuarie 2007, Decizia nr. 937 din 18 octombrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 790 din 21 noiembrie 2007, cât și prin Decizia nr. 537 din 13 mai 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 528 din 14 iulie 2008, în sensul constituționalității acestui text.

Considerentele deciziilor menționate sunt valabile și în cauza de față, întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina o reconsiderare a jurisprudenței Curții.

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 270

din 24 februarie 2009

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. (1)
din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile
pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale, excepție ridicată de Tudora Teodorescu în dosarele nr. 25.937/3/2008 și nr. 25.942/3/2008 ale Tribunalului București — Secția a VI-a comercială, precum și de Tribunalul București — Secția a VI-a comercială, din oficiu, în Dosarul nr. 34.343/3/2008.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere obiectul identic al excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 2.238D/2008, nr. 2.312D/2008 și nr. 2.313D/2008, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public consideră că sunt îndeplinite condițiile legale pentru conexare.

Curtea, în temeiul prevederilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 2.312D/2008 și nr. 2.313D/2008 la Dosarul nr. 2.238D/2008, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin Încheierea din 29 octombrie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 25.937/3/2008, Încheierea din 13 octombrie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 25.942/3/2008, și Încheierea din 3 noiembrie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 34.343/3/2008, **Tribunalul București — Secția a VI-a comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007**, excepție ridicată de Tudora Teodorescu și, din oficiu, de instanța judecătorească.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că prevederile art. 7 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 sunt neconstituționale în raport cu dispozițiile art. 124 alin. (2) din Constituție. Se arată că „o justiție imparțială și egală pentru toți este acea justiție care, între altele, se realizează prin magistrați fără idei preconcepute despre soluția ce se va da litigiului și prin mecanisme care nu creează dezechilibre de tratament între părți; în realizarea unui act de justiție imparțial și egal pentru toți, judecătorul aplică în mod egal

prezumția de bună-credință a tuturor părților în îndeplinirea obligațiilor din raporturile juridice contractuale”. În opinia autorilor excepției, „abia la finalul procedurii judecătorești constată — dacă este cazul — neîndeplinirea obligațiilor de una sau unele dintre părți, eventuala rea-credință a vreunei părți sau chiar a ambelor”. De asemenea, se mai arată că „nici chiar măsurile asigurătorii nu sunt o excepție de la imperativul constituțional și de la regula procedurală a interdicției antepunțării judecătorului, ele vizând conservarea unor situații juridice sau a unor drepturi, iar nu rezolvarea acestora”. Totodată, se apreciază că art. 7 alin. (1) din ordonanța de urgență transformă judecătorul cererii de emitere a ordonanței de plată într-o autoritate „care încearcă să impună unei părți să plătească înainte de a se efectua orice verificare”.

Tribunalul București — Secția a VI-a comercială apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile art. 7 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 sunt constituționale. Se arată că tratamentul juridic diferențiat în raport cu alte categorii de litigii este justificat de specificul soluționării conflictelor legate de întârzierea executării obligațiilor de plată rezultate din contractele comerciale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile părții prezente și ale procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 7 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 738 din 31 octombrie 2007, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 118/2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 2 iunie 2008, cu următorul cuprins: „*Pentru soluționarea cererii, judecătorul dispune citarea părților, potrivit dispozițiilor Codului de procedură civilă referitoare la pricinile urgente, pentru explicații și lămuriri, precum și pentru a stăruii în efectuarea plății sumei datorate de debitor ori pentru a se ajunge la o înțelegere a părților asupra modalităților de plată. Citația va fi înmănată părții cu 3 zile înaintea termenului de judecată*”.

Autorul susține că acest text de lege contravine prevederilor constituționale ale art. 21 alin. (3) și art. 124 alin. (2), precum și ale art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că asupra constituționalității dispozițiilor art. 7 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007, Curtea s-a mai pronunțat prin Decizia nr. 1.001 din 7 octombrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 774 din 18 noiembrie 2008. Cu acel prilej, Curtea a constatat că prevederea de lege criticată este în sensul aplicării principiului rolului activ al judecătorului, care, la soluționarea pricinilor în primă instanță, are obligația de a încerca împăcarea părților. Faptul că, potrivit aceluiași text de lege, judecătorul citează

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale, excepție ridicată de Tudora Teodorescu în Dosarele nr. 25.937/3/2008 și nr. 25.942/3/2008 ale Tribunalului București — Secția a VI-a comercială, precum și de Tribunalul București — Secția a VI-a comercială, din oficiu, în Dosarul nr. 34.343/3/2008.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 24 februarie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 331

din 17 martie 2009

privind excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 295 alin. (11) lit. b) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal

Ioan Vida	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Claudia Miu	— prim-magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a art. 295 alin. (11) lit. b) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, excepție ridicată de Compania Națională a Huilei — S.A. Petroșani — Exploatarea de Preparare a Cărbunelui Valea Jiului în Dosarul nr. 9.825/325/2007 al Curții de Apel Timișoara — Secția comercială.

La apelul nominal răspunde Compania Națională a Huilei — S.A. Petroșani — Exploatarea de preparare a Cărbunelui Valea Jiului, autoare a excepției, reprezentată prin Fulop Bela, consilier juridic, și Compania Națională Căi Ferate „C.F.R.” —

părțile pentru explicații și lămuriri și stăruie în efectuarea plății sumei datorate nu înseamnă că acesta se antepronunță, întrucât hotărârea se va da numai după ce judecătorul va analiza toate probele aflate la dosar, inclusiv cele propuse de debitor. Mai mult, art. 10 din actul normativ criticat dispune că ordonanța de plată se va emite numai în urma verificării cererii pe baza înscrisurilor depuse, a declarațiilor părților, precum și a celorlalte probe administrate, instanța constatând că cererea este întemeiată.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția pronunțată de Curte prin decizia menționată, precum și considerentele care au fundamentat-o sunt valabile și în prezenta cauză.

S.A. — Sucursala Regională de Căi Ferate Timișoara, reprezentată prin Cristian Banciu, consilier juridic, cu delegație la dosar.

Cauza fiind în stare de judecată, luând cuvântul, reprezentantul autoarei excepției solicită admiterea acesteia, iar reprezentantul Companiei Naționale Căi Ferate „C.F.R.” — S.A. — Sucursala Regională de Căi Ferate Timișoara solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, arătând că textul de lege criticat pentru neconstituționalitate a fost abrogat.

Având cuvântul, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 9 septembrie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 9.825/325/2007, **Curtea de Apel Timișoara — Secția comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 295 alin. (11) lit. b) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal.**

Excepția a fost ridicată de Compania Națională a Huilei — S.A. Petroșani — Exploatarea de preparare a cărbunelui Valea Jiului într-o cauză având ca obiect o acțiune în pretenții.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea acesteia susține că dispozițiile de lege criticate limitează accesul liber la justiție, deoarece nu precizează, în mod expres, bugetul unității administrativ-teritoriale la care se colectează taxele judiciare de timbru ce constituie venit la bugetul local.

Curtea de Apel Timișoara — Secția comercială și-a exprimat opinia în sensul că dispozițiile de lege criticate nu contravin prevederilor constituționale invocate de către autoarea excepției.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților prezente, concluziile procurorului, dispozițiile criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Curtea reține că excepția de neconstituționalitate vizează dispozițiile art. 295 alin. (11) lit. b) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 927 din 23 decembrie 2003, astfel cum au fost modificate, potrivit cărora: „*Constituie venit la bugetul local sumele provenite din: [...]*

b) taxele judiciare de timbru prevăzute de lege.”

Curtea constată că aceste dispoziții au fost abrogate prin art. 53 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 327 din 25 aprilie 2008.

Din examinarea excepției de neconstituționalitate Curtea constată, de asemenea, că excepția a fost ridicată în fața instanței de judecată la data de 9 septembrie 2008, deci ulterior abrogării dispozițiilor. Cu toate acestea se mai constată că la data înregistrării apelului, înainte ca apelanta, Exploatarea de

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 295 alin. (11) lit. b) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, ridicată de Compania Națională a Huilei — S.A. Petroșani — Exploatarea de Preparare a Cărbunelui Valea Jiului în Dosarul nr. 9.825/325/2007 al Curții de Apel Timișoara — Secția comercială.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 martie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Preparare a Cărbunelui Valea Jiului, ca sucursală a Companiei Naționale a Huilei — S.A., să ridice această excepție, aceasta a achitat taxa judiciară de timbru dispusă de instanță, în quantum de 1.982 lei, în contul bugetului de stat nr. RO36TREZ37220070103XXXXX deschis la Trezoreria de Stat Vulcan, beneficiară fiind Primăria Vulcan.

Întrucât instanța de judecată, în Dosarul nr. 9.825/325/2007, i-a pus în vedere apelantei că taxa judiciară de timbru se achită în contul Consiliului Local Timișoara, apelanta a ridicat prezenta excepție de neconstituționalitate a prevederilor art. 295 alin. (11) lit. b) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, susținând că acest text este neconstituțional, „**deoarece legiuitorul reglementează orientativ destinația taxelor judiciare de timbru care constituie venit la bugetul local, fără însă a specifica expres care consiliu local, ceea ce permite interpretarea subiectivă și discriminatorie a normelor legale conexe aplicabile, limitând abuziv accesul liber la actul de justiție**”.

Prin prisma acestei critici și având în vedere și faptul că se invocă în susținerea excepției dispoziții din normele metodologice de aplicare a Legii nr. 146/1997, excepția apare ca inadmisibilă, iar instanța de judecată însăși trebuia să o respingă ca atare.

Curtea nu poate reține opinia instanței, potrivit căreia a apreciat „**că excepția nu este inadmisibilă conform art. 29 alin. (6) din Legea nr. 47/1992, în măsura în care, deși în prezent abrogate, aplicarea dispozițiilor legale respective trebuie făcută în vederea stabilirii destinației veniturilor rezultate din taxa judiciară de timbru datorată și achitată, la data înregistrării apelului**”.

Stabilirea apartenenței taxei judiciare de timbru la bugetul de stat sau la un anumit buget local constituie apanajul instanței de judecată, care, în aplicarea dispozițiilor art. 295 alin. (11) lit. b) din Codul fiscal, putea să se raporteze, așa cum de altfel în mod corect reține prin încheiere, la prevederile pct. 268 din Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, norme aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 44/2004.

Întrucât potrivit prevederilor art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, Curtea decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor de judecată privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unor dispoziții dintr-o lege sau ordonanță, numai dacă acestea sunt în vigoare, instanța de judecată însăși trebuia să facă aplicațiunea art. 29 alin. (6) din aceeași lege și să respingă excepția ca inadmisibilă.

În consecință, Curtea Constituțională constată că nu se poate exercita controlul de constituționalitate a unor dispoziții legale abrogate și că se impune respingerea excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă.

Prim-magistrat-asistent,
Claudia Miu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 332

din 17 martie 2009

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 20 alin. (1) lit. a)
din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale**

Ioan Vida — președinte
Aspazia Cojocaru — judecător
Acsinte Gaspar — judecător
Petre Lăzăroiu — judecător
Ion Predescu — judecător
Puskás Valentin Zoltán — judecător
Tudorel Toader — judecător
Augustin Zegrean — judecător
Simona Ricu — procuror
Mihai Paul Cotta — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 20 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, excepție ridicată din oficiu în Dosarul nr. 1.184/102/2008 al Tribunalului Mureș — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Președintele dispune să se facă apelul și în dosarele nr. 1.979D/2008 și nr. 2.263D/2008, care au ca obiect aceeași excepție de neconstituționalitate, ridicată din oficiu în Dosarul nr. 1.190/102/2008 și de Constantin Cojocariu în Dosarul nr. 1.191/102/2008 ale aceleiași instanțe.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere că excepțiile de neconstituționalitate ridicate în dosarele menționate au obiect identic, pune în discuție, din oficiu, conexarea lor.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea dosarelor.

Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 1.979D/2008 și nr. 2.263D/2008 la Dosarul nr. 1.978D/2008, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, considerând că stabilirea unuia dintre locurile de muncă în condiții speciale reprezintă opțiunea legiuitorului.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin încheierile din 9 februarie 2008, pronunțate în dosarele nr. 1.184/102/2008, nr. 1.190/102/2008 și nr. 1.191/102/2008, **Tribunalul Mureș — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 20 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 19/2000**, excepție ridicată din oficiu în dosarele nr. 1.184/102/2008 și nr. 1.190/102/2008, în cauze ce au ca obiect judecarea contestațiilor la deciziile de pensionare. În Dosarul nr. 1.191/102/2008, excepția a fost ridicată de Constantin Cojocariu. În motivarea contestațiilor se arată că în mod greșit au fost anulate pensiile pentru limită de vârstă pe motiv că unitatea angajatoare nu a făcut parte din categoria unităților miniere definite la art. 20 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 19/2000. Contestatorii susțin că la data pensionării erau angajați la Societatea Comercială „Hidroconstrucția” — S.A. București în calitate de mineri.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că prevederile art. 20 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 19/2000 sunt neconstituționale în raport cu dispozițiile art. 16 alin. (1) din Constituție. Se arată că reglementarea legală considerată a fi neconstituțională face referire numai la persoanele din cadrul unei unități miniere. Așa fiind, persoanele care îndeplinesc criteriile impuse de textul legal, dar care nu au fost angajatele unei unități miniere sunt supuse unui tratament juridic discriminatoriu, deoarece nu beneficiază de condițiile de pensionare avantajoase prevăzute de text.

Tribunalul Mureș — Secția civilă, exprimându-și opinia în Dosarul nr. 1.191/102/2008, consideră că excepția de neconstituționalitate este întemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile legale criticate sunt constituționale. Se arată că textul de lege se aplică în mod egal tuturor persoanelor prevăzute în ipoteza normei. Totodată, se apreciază că textul de lege criticat nu poate fi completat de Curtea Constituțională.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 20 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 140 din 1 aprilie 2000, astfel cum au fost modificate prin Legea nr. 338/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 446 din 25 iunie 2002.

Textul de lege considerat a fi neconstituțional are următorul conținut:

— Art.20: „(1) *În sensul prezentei legi, locurile de muncă în condiții speciale sunt cele din:*

a) *unitățile miniere, pentru personalul care își desfășoară activitatea în subteran cel puțin 50% din timpul normal de muncă în luna respectivă; [...].*”

Se susține că au fost încălcate dispozițiile constituționale cuprinse în art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

Dispozițiile art. 20 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 19/2000 fac parte din „*Capitolul III: Contribuția de asigurări sociale*” și au în vedere reglementarea, în exclusivitate, a criteriilor de încadrare

în locuri de muncă în condiții speciale, corespunzător prezentei legi. Potrivit art. 18 alin. (2) al aceluiași capitol din lege, cotele de contribuție de asigurări sociale sunt diferențiate în funcție de condițiile de muncă normale, deosebite sau speciale.

Art. 19 alin. (1) din lege prevede că, „În sensul prezentei legi, locurile de muncă în condiții deosebite reprezintă acele locuri care, în mod permanent sau în anumite perioade, pot afecta esențial capacitatea de muncă a asiguraților datorită gradului mare de expunere la risc.”

Din economia acestor texte de lege rezultă că legiuitorul a dorit să reglementeze distinct cotele de contribuții de asigurări sociale în funcție de condițiile de muncă, precum și criteriile care definesc fiecare categorie de locuri de muncă în parte. Întrucât este de competența exclusivă a legiuitorului să aleagă soluția pe care o consideră corespunzătoare în vederea stabilirii locurilor de muncă în condiții speciale, deosebite sau normale,

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 20 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, excepție ridicată din oficiu în dosarele nr. 1.184/102/2008 și nr. 1.190/102/2008, precum și de Constantin Cojocariu în Dosarul nr. 1.191/102/2008, ale Tribunalului Mureș — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 martie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihai Paul Cotta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 333

din 17 martie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 82 alin. (5) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor

Ioan Vida	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Mihai Paul Cotta	— magistrat-asistent

Mustață în Dosarul nr. 994/2/2008 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal răspunde autorul excepției.

Autorul excepției consideră că prevederile legale criticate contravin dispozițiilor art. 16 și 53 din Constituție, deoarece salariații au dreptul la o retribuție egală, fără nicio discriminare.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată, considerând că legiuitorul are dreptul de a modifica textul de lege ori de câte ori consideră necesar.

CURTEA,

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 82 alin. (5) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, excepție ridicată de Ioan

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 17 septembrie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 994/2/2008, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 teza I din Ordonanța de urgență nr. 100/2007**, excepție ridicată de Ioan Mustață în cauza ce are ca obiect judecarea acțiunii în anulare a unor acte administrative, formulată de autorul excepției.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile art. 82 alin. (5) teza întâi din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 100/2007 sunt neconstituționale în raport cu prevederile art. 16 alin. (1) din Constituție. Se arată că reglementarea legală considerată a fi neconstituțională prevede situația magistraților și a personalului asimilat care îndeplinesc condițiile de vechime prevăzute de lege pentru a se pensiona, dar care nu sunt în funcție la data pensionării. Această reglementare este diferită de cea a magistraților și personalului asimilat care au vechime în magistratură pentru calcularea pensiei și care este în funcție la data pensionării. Diferențierea este determinată de expresiile „sporurile, în procent, avute la data eliberării din funcție” și „sporurile avute în ultima lună de activitate înainte de data pensionării”. Cele două situații menționate sunt identice, deoarece pensionarea se referă la aceleași funcții. Ca urmare, elementele care stau la baza calculului pensiei trebuiau să fie identice.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal consideră că excepția este întemeiată, prevederile legale criticate fiind contrare dispozițiilor art. 16 din Constituție.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale. Se arată că pentru persoane aflate în aceeași situație, prin aceea că au îndeplinit funcția de magistrat și au vechimea stabilită de lege pentru a beneficia de pensie, se aplică un regim juridic diferit.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art.1 alin. (2), ale 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulat, îl constituie dispozițiile art. 5 teza I din Ordonanța de urgență nr. 100/2007. Din analiza susținerilor autorului excepției rezultă că, în realitate, sunt criticate prevederile art. 82 alin. (5) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și

procurorilor, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 826 din 13 septembrie 2005, cu modificările și completările ulterioare.

Textul de lege considerat a fi neconstituțional are următorul conținut:

— Art. 82: „(5) *Persoanele care îndeplinesc condițiile de vechime prevăzute la alin. (1) și (3) în funcția de judecător, procuror, magistrat-asistent sau personal de specialitate juridică asimilat judecătorilor, precum și în funcția de judecător ori procuror financiar sau consilier de conturi de la secția jurisdicțională a Curții de Conturi se pot pensiona și pot beneficia, la împlinirea vârstei de 60 de ani, de pensie de serviciu, chiar dacă la data pensionării au o altă ocupație. În acest caz, pensia se stabilește dintr-o bază de calcul egală cu indemnizația de încadrare brută lunară pe care o are un judecător sau procuror în activitate, în condiții identice de funcție, vechime și grad al instanței sau parchetului, și sporurile, în procent, avute la data eliberării din funcție ori, după caz, cu salariul de bază brut lunar și sporurile avute în ultima lună de activitate înainte de data pensionării. De această pensie de serviciu pot beneficia numai persoanele care au fost eliberate din funcție din motive neimputabile.*”

Se susține că au fost încălcate dispozițiile constituționale cuprinse în art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

Situația persoanelor care îndeplinesc condițiile de pensionare conform art. 82 alin. (5) din Legea nr. 303/2004 diferă de cea a celor aflate în situațiile prevăzute la alin. (1) și (2) ale art. 82 din aceeași lege. Perioada în care s-au aflat judecătorii, procurorii, magistrații-asistenți sau personalul de specialitate juridică asimilat judecătorilor, de la data eliberării lor din funcție și până la împlinirea vârstei la care se pot pensiona conform art. 82 alin. (5) din Legea nr. 303/2004, atunci când aceștia au fost lipsiți de anumite sporuri acordate judecătorilor și procurorilor, are un caracter distinct. Aceștia nu pot beneficia la stabilirea pensiei de sporurile salariale pe care nu le-au primit ca urmare a faptului că au avut o altă ocupație. De aceea, textul de lege face referire la sporurile avute în ultima lună de activitate. Modalitatea de reglementare aleasă de legiuitor nu generează discriminare în raport cu celelalte categorii de judecători în funcție la data pensionării și care, deci, se află într-o altă situație, ci vizează stabilirea unor criterii de calcul obiective aplicabile tuturor persoanelor prevăzute de ipoteza normei juridice.

În măsura în care textul de lege reglementează posibilitatea valorificării unor drepturi cuvenite și câștigate doar în perioadele când toate aceste categorii de persoane au lucrat în aceleași condiții, este evident că nu poate fi vorba despre discriminare.

În ceea ce privește susținerile autorului excepției referitoare la reaprecierea criteriului valoric al sporurilor avute în ultima lună de activitate în contextul evoluției legislative în materie, Curtea reține că acestea nu sunt probleme de constituționalitate.

Totodată Curtea reține, referitor la dispozițiile art. 53 din Constituție invocate de autorul excepției în fața Curții, că litigiul constituțional se desfășoară numai în limitele determinate prin încheierea de sesizare, fără ca acestea să poată fi extinse în ședința publică.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 82 alin. (5) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, excepție ridicată de Ioan Mustață în Dosarul nr. 994/2/2008 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 martie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihai Paul Cotta

DECIZIA Nr. 334

din 17 martie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 213 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății

Ioan Vida	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Mihai Paul Cotta	— magistrat-asistent

obiect judecarea contestației la executare formulate de autorul excepției.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile art. 213 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 95/2006 sunt neconstituționale în raport cu dispozițiile art. 4 alin. (2) și art. 16 alin. (1) din Constituție, precum și ale art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Se arată că reglementarea legală considerată a fi neconstituțională acordă dreptul la asigurare fără plata contribuției doar persoanelor care beneficiază de prevederile Decretului-lege nr. 118/1990 și nu realizează alte venituri în afară de pensii sau drepturi materiale acordate de legile reparatorii. Celelalte persoane care realizează venituri suplimentare și nu beneficiază de aceste prevederi sunt, în opinia autorului excepției, discriminate.

Judecătoria Timișoara apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale. Se arată că textul de lege se aplică în mod egal tuturor persoanelor prevăzute în ipoteza normei legale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 1 octombrie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 5.578/325/2008, **Judecătoria Timișoara a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 213 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 95/2006**, excepție ridicată de Rodica Marcela Cozac în cauza ce are ca

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 213 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 372 din 28 aprilie 2006, astfel cum au fost modificate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 170/2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 792 din 26 noiembrie 2008.

Textul de lege considerat a fi neconstituțional are următorul conținut:

— Art. 213: „(1) *Următoarele categorii de persoane beneficiază de asigurare, fără plata contribuției: [...]*

c) persoanele ale căror drepturi sunt stabilite prin Decretul-lege nr. 118/1990 privind acordarea unor drepturi persoanelor persecutate din motive politice de dictatura instaurată cu începere de la 6 martie 1945, precum și celor deportate în străinătate ori constituite în prizonieri, republicat, cu modificările și completările ulterioare, prin Legea nr. 51/1993 privind acordarea unor drepturi magistraților care au fost înlăturați din justiție pentru considerente politice în perioada anilor 1952 — 1989, cu modificările ulterioare, prin Ordonanța Guvernului nr. 105/1999 privind acordarea unor drepturi persoanelor persecutate de către regimurile instaurate în România cu începere de la 6 septembrie 1940 până la 6 martie 1945 din motive etnice, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 189/2000, cu modificările și completările ulterioare, prin Legea nr. 44/1994 privind veteranii de război, precum și unele drepturi ale invalizilor și văduvelor de război, republicată, cu modificările și completările ulterioare, prin Legea nr. 309/2002 privind recunoașterea și acordarea unor drepturi persoanelor care au efectuat stagiul militar în cadrul Direcției Generale a Serviciului Muncii în perioada 1950—1961, cu modificările și completările ulterioare, precum și persoanele prevăzute la art. 3 alin. (1) lit. b) din Legea recunoașterii față de eroii-martiri și luptătorii care au contribuit la victoria Revoluției române din decembrie 1989, precum și față de persoanele care și-au jertfit viața sau au avut de suferit în urma revoluției muncitorești

anticomuniste de la Brașov din noiembrie 1987 nr. 341/2004, cu modificările și completările ulterioare, dacă nu realizează alte venituri decât cele provenite din drepturile bănești acordate de aceste legi, precum și cele provenite din pensii;”.

Se susține că au fost încălcate dispozițiile constituționale cuprinse în art. 4 alin. (2) referitoare la egalitatea între cetățeni și art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi, precum și ale art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind interzicerea discriminării.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, în jurisprudența sa, spre exemplu în Decizia nr. 161 din 1 aprilie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 433 din 14 mai 2004, a statuat că garantarea constituțională a dreptului la ocrotirea sănătății nu înseamnă și gratuitatea asistenței medicale.

Totodată, este de principiu că scutirea de la plata contribuției la asigurările de sănătate nu este un drept constituțional, iar acordarea unei asemenea scutiri, în considerarea unor situații obiective sau subiective, este lăsată la opțiunea liberă a legiuitorului. Față de cele de mai sus, legiuitorul, prin art. 213 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 95/2006, a stabilit acordarea calității de asigurat fără plata contribuției, printre altele, și persoanelor care beneficiază de drepturile prevăzute de Decretul-lege nr. 118/1990, cu condiția să nu realizeze venituri în afara celor acordate pe baza acestui act normativ. Această opțiune a legiuitorului este justificată, astfel cum a statuat Curtea prin Decizia nr. 750 din 26 octombrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 957 din 28 noiembrie 2006, de faptul că cei care realizează venituri din alte surse suplimentare se află într-o situație diferită față de persoanele ale căror venituri provin doar din ajutoarele bănești acordate de legile speciale și, eventual, din pensii, persoane față de care se justifică în mod obiectiv și rezonabil aplicarea unui tratament juridic diferit, și anume scutirea de la plata contribuției la asigurările sociale de sănătate.

În consecință, având în vedere considerentele expuse mai sus, Curtea constată că nu se poate reține încălcarea prevederilor art. 4 alin. (2) și art. 16 alin. (1) din Constituție ori ale art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 213 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, excepție ridicată de Rodica Marcela Cozac în Dosarul nr. 5.578/325/2008 al Judecătoriei Timișoara.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 martie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihai Paul Cotta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 338

din 17 martie 2009

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 15—19
din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor**

Ioan Vida	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 15—19 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, excepție ridicată de Gheorghe Boldea în Dosarul nr. 13.635/233/2007 al Judecătoria Galați, cauză ce face obiectul Dosarului nr. 2.048D/2008 al Curții Constituționale.

La apelul nominal răspunde partea Inspectoratul de Poliție al Județului Galați, prin consilier juridic Daniel Soare, cu delegație depusă la dosar, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în dosarele nr. 2.118D/2008 și nr. 2.167D/2008, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16, 17 și ale art. 19 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, excepție ridicată de Societatea Comercială „Standard Snacks” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 4.887/94/2008 al Judecătoria Buftea — Secția civilă, respectiv de Societatea Comercială „Mațpur” — S.A. din București în Dosarul nr. 2.663/301/2007 al Tribunalului București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 2.197D/2008, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15—19 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, excepție ridicată de Societatea Comercială „Kamceatka” — S.R.L. din Galați în Dosarul nr. 8.906/233/2007 al Judecătoria Galați.

La apelul nominal răspunde partea Inspectoratul de Poliție al Județului Galați, prin consilier juridic Daniel Soare, cu delegație depusă la dosar, lipsind autorul excepției, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 2.591D/2008, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 17 și 19 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, excepție ridicată de Cristinel Mihai Gheorghiu în Dosarul nr. 7.832/303/2008 al Judecătoria Sectorului 6 București — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, văzând identitatea parțială de obiect a acestor cauze, din oficiu, pune în discuție problema conexării lor.

Partea prezentă și reprezentantul Ministerului Public sunt de acord cu propunerea de conexare a cauzelor.

Curtea, în temeiul art. 14 și al art. 53 alin.(5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 2.591D/2008, nr. 2.197D/2008, nr. 2.167D/2008 și nr. 2.118D/2008 la Dosarul nr. 2.048D/2008, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului părții Inspectoratul de Poliție al Județului Galați, care, pentru dosarele nr. 2.048D/2008 și nr. 2.197D/2008, solicită respingerea ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, susținând că textele de lege criticate sunt în concordanță cu normele fundamentale invocate.

Ministerul Public pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată, indicând în acest sens jurisprudența Curții Constituționale, respectiv Decizia nr. 520/2008.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin încheierile din 25 septembrie 2008, pronunțate în dosarele nr. 13.635/233/2007 și nr. 8.906/233/2007, **Judecătoria Galați a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15—19 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor.**

Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Gheorghe Boldea, respectiv de Societatea Comercială „Kamceatka” — S.R.L. din Galați în cauze civile având ca obiect soluționarea unor plângeri contravenționale.

Prin Încheierea din 7 octombrie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 4.887/94/2008, și prin Încheierea din 1 septembrie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 2.663/301/2007, **Judecătoria Buftea — Secția civilă, respectiv Tribunalul București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal au sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16, 17 și ale art. 19 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor.**

Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Societatea Comercială „Standard Snacks” — S.R.L., respectiv de Societatea Comercială „Mațpur” — S.A. din București în cauze având ca obiect soluționarea unor plângeri contravenționale, respectiv a unui recurs formulat împotriva unei sentințe de respingere a unei plângeri contravenționale.

Prin Încheierea din 25 noiembrie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 7.832/303/2008, **Judecătoria Sectorului 6 București — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 17 și ale art. 19 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor.**

Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Cristinel Mihai Gheorghiu într-o cauză civilă având ca obiect soluționarea unei plângeri contravenționale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, având un conținut asemănător, autorii acesteia susțin, în esență, că dispozițiile art. 15—19 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 reglementează o procedură de constatare a contravenției bazată pe încălcarea prezumției de nevinovăție și a regulii potrivit căreia sarcina probei revine celui ce acuză — deci agentului constator, și nu contravenientului, ceea ce conduce la nesocotirea dreptului de acces liber la justiție, a dreptului la un proces echitabil și a dreptului la apărare. Aprecierea unanimă ce rezultă atât din jurisprudența în materie a Curții Europene a Drepturilor Omului, cât și a Curții Constituționale este aceea potrivit căreia contravențiile constituie, în realitate, fapte de

natură penală, indiferent de modalitatea de legiferare internă. Prin urmare, este contrar principiilor fundamentale enunțate mai sus ca fapta contravențională să fie constatată exclusiv pe baza susținerilor agentului constator, consemnate în procesul-verbal de contravenție, care, în calitate de act administrativ, beneficiază de prezumția de legalitate și de temeinicie, deși acestea nu sunt prezumții consacrate legislativ, fiind doar unanim acceptate în practica instanțelor de judecată și în doctrina de specialitate. Mai mult, petentul este obligat să probeze contrariul situației de fapt reținute în procesul-verbal de către agentul constator, chiar și atunci când acesta nu le constată personal sau când procesul-verbal nu conține suficiente indicii referitoare la identitatea martorilor sau la probele pe care se bazează constatarea contravenției, ceea ce poate genera abuzuri din partea autorității.

Judecătoria Galați, exprimându-și opinia în Dosarul nr. 2.048D/2008, apreciază că excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 15—19 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 „nu poate fi admisă”, deoarece susținerile autorului excepției au mai degrabă caracterul unor propuneri de *lege ferenda*, asupra cărora Curtea Constituțională nu se poate pronunța; în Dosarul nr. 2.197D/2008, aceeași instanță apreciază că aceleași dispoziții de lege, care au mai constituit obiect al controlului de constituționalitate, respectă normele și principiile fundamentale invocate în motivarea excepției.

Judecătoria Buftea — Secția civilă, exprimându-și opinia în Dosarul nr. 2.118D/2008, consideră că prevederile art. 16, 17 și art. 19 alin. (1) din ordonanța criticată nu contravin dispozițiilor art. 21 alin. (3) din Constituție.

Tribunalul București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal nu își exprimă opinia cu privire la excepția de neconstituționalitate ce constituie obiectul Dosarului nr. 2.167D/2008, arătând doar că sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate a cererii de sesizare a Curții Constituționale.

Judecătoria Sectorului 6 București — Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate ce constituie obiectul Dosarului nr. 2.591D/2008 este neîntemeiată.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale, astfel cum a statuat Curtea Constituțională în jurisprudența sa în materie, de pildă Decizia nr. 520/2008.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 15—19 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 25 iulie 2001, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare. Textele de lege criticate au următorul conținut:

— Art. 15: „(1) *Contravenția se constată printr-un proces-verbal încheiat de persoanele anume prevăzute în actul normativ care stabilește și sancționează contravenția, denumite în mod generic agenți constatori.*

(2) *Pot fi agenți constatori: primarii, ofițerii și subofițerii din cadrul Ministerului de Interne, special abilitați, persoanele împuternicite în acest scop de miniștri și de alți conducători ai autorităților administrației publice centrale, de prefecti, președinți ai consiliilor județene, primari, de primarul general al municipiului București, precum și de alte persoane prevăzute în legi speciale.*

(3) *Ofițerii și subofițerii din cadrul Ministerului de Interne constată contravenții privind: apărarea ordinii publice; circulația pe drumurile publice; regulile generale de comerț; vânzarea, circulația și transportul produselor alimentare și nealimentare, țigărilor și băuturilor alcoolice; alte domenii de activitate stabilite prin lege sau prin hotărâre a Guvernului.”;*

— Art. 16: „(1) *Procesul-verbal de constatare a contravenției va cuprinde în mod obligatoriu: data și locul unde este încheiat; numele, prenumele, calitatea și instituția din care face parte agentul constator; datele personale din actul de identitate, inclusiv codul numeric personal, ocupația și locul de muncă ale contravenientului; descrierea faptei contravenționale cu indicarea datei, orei și locului în care a fost săvârșită, precum și arătarea tuturor împrejurărilor ce pot servi la aprecierea gravității faptei și la evaluarea eventualelor pagube pricinuite; indicarea actului normativ prin care se stabilește și se sancționează contravenția; indicarea societății de asigurări, în situația în care fapta a avut ca urmare producerea unui accident de circulație; posibilitatea achitării în termen de 48 de ore a jumătate din minimul amenzii prevăzute de actul normativ, dacă acesta prevede o asemenea posibilitate; termenul de exercitare a căii de atac și organul la care se depune plângerea.*

(1) *În cazul contravenienților cetățeni străini, persoane fără cetățenie sau cetățeni români cu domiciliul în străinătate, în procesul-verbal vor fi cuprinse și următoarele date: seria și numărul pașaportului ori ale altui document de trecere a frontierei de stat, data eliberării acestuia și statul emitent.*

(2)—(4) *abrogate*

(5) *În cazul în care contravenientul este minor procesul-verbal va cuprinde și numele, prenumele și domiciliul părinților sau ale altor reprezentanți ori ocrotitori legali ai acestuia.*

(6) *În situația în care contravenientul este persoana juridică în procesul-verbal se vor face mențiuni cu privire la denumirea, sediul, numărul de înmatriculare în registrul comerțului și codul fiscal ale acesteia, precum și datele de identificare a persoanei care o reprezintă.*

(7) *În momentul încheierii procesului-verbal agentul constator este obligat să aducă la cunoștință contravenientului dreptul de a face obiecțiuni cu privire la conținutul actului de constatare. Obiecțiunile sunt consemnate distinct în procesul-verbal la rubrica «Alte mențiuni», sub sancțiunea nulității procesului-verbal.”;*

— Art. 17: „*Lipsa mențiunilor privind numele, prenumele și calitatea agentului constator, numele și prenumele contravenientului, iar în cazul persoanei juridice lipsa denumirii și a sediului acesteia, a faptei săvârșite și a datei comiterii acesteia sau a semnăturii agentului constator atrage nulitatea procesului-verbal. Nulitatea se constată și din oficiu.”;*

— Art. 18: „*Contravenientul este obligat să prezinte agentului constator, la cerere, actul de identitate ori documentele în baza cărora se fac mențiunile prevăzute la art. 16 alin. (3). În caz de refuz, pentru legitimarea contravenientului agentul constator poate apela la ofițeri și subofițeri de poliție, jandarmi sau gardieni publici.”;*

— Art. 19: „(1) *Procesul-verbal se semnează pe fiecare pagină de agentul constator și de contravenient. În cazul în care contravenientul nu se află de față, refuză sau nu poate să*

semneze, agentul constatator va face mențiuni despre aceste împrejurări, care trebuie să fie confirmate de cel puțin un martor. În acest caz procesul-verbal va cuprinde și datele personale din actul de identitate al martorului și semnătura acestuia.

(2) Nu poate avea calitatea de martor un alt agent constatator.

(3) În lipsa unui martor agentul constatator va preciza motivele care au condus la încheierea procesului-verbal în acest mod.”

În opinia autorilor excepției, dispozițiile legale criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 16 — „Egalitatea în drepturi”, art. 20 — „Tratatele internaționale privind drepturile omului”, art. 21 — „Accesul liber la justiție” și ale art. 24 — „Dreptul la apărare”.

Analizând excepția de neconstituționalitate invocată, Curtea Constituțională constată că textele de lege atacate au mai constituit obiect al controlului de constituționalitate, din prisma unor critici similare și prin raportare la aceleași texte fundamentale invocate și în prezenta cauză.

În acest sens este, de pildă, Decizia nr. 520 din 8 mai 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 403 din 29 mai 2008, prin care Curtea a respins excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15—19 din Ordonanța

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 15—19 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, excepție ridicată de Gheorghe Boldea în Dosarul nr. 13.635/233/2007, respectiv de Societatea Comercială „Kamceatka” — S.R.L. din Galați în Dosarul nr. 8.906/233/2007, ambele cauze aflate pe rolul Judecătorei Galați, de Societatea Comercială „Standard Snacks” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 4.887/94/2008 al Judecătorei Buftea — Secția civilă, de Societatea Comercială „Matpur” — S.A. din București în Dosarul nr. 2.663/301/2007 al Tribunalului București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal și de Cristinel Mihai Gheorghiu în Dosarul nr. 7.832/303/2008 al Judecătorei Sectorului 6 București — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 martie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Claudia-Margareta Krupenschi

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 340

din 17 martie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 14 alin. (1) și art. 15 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004

Ioan Vida	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, constatând, pentru argumentele acolo reținute, că acestea nu instituie privilegii sau discriminări și nici nu afectează dreptul părților la un proces echitabil sau la apărare.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția pronunțată de Curte prin decizia menționată, precum și considerentele care au fundamentat-o sunt valabile și în prezenta cauză.

În ceea ce privește invocarea, în dosarele nr. 2.048D/2008 și nr. 2.197D/2008, a art. 20 din Legea fundamentală, Curtea reține că, și sub acest aspect, excepția este neîntemeiată, deoarece autorii excepției nu indică un text concret dintr-un tratat internațional privind drepturile omului care să fie în contradicție cu dispozițiile legale criticate, ci fac doar referire la jurisprudența în materie a Curții Europene a Drepturilor Omului. Totodată, pentru cele arătate mai sus, Curtea a constatat constituționalitatea acestor prevederi de lege față de normele cuprinse în art. 16, 21 și 24 din Legea fundamentală, ceea ce implică și conformitatea lor față de textele corespunzătoare din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care consacră aceleași drepturi și principii invocate de autorii excepției.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 14 alin. (1) și art. 15 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Societatea Comercială „Romtelecom” — S.A. din București în Dosarul nr. 6.197/2/2007 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal răspunde, pentru autorul excepției, apărătorul ales, cu delegație depusă la dosar, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului autorului excepției, care solicită

admiterea acesteia, pentru motivele expuse în notele scrise aflate la dosarul cauzei.

Reprezentatul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, precizând că instanța de contencios constituțional a statuat în jurisprudența sa că textele de lege criticate nu contravin dispozițiilor constituționale invocate de autorul excepției.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 22 ianuarie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 6.197/2/2007, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 15 cu trimitere la art. 14 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004.** Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Romtelecom” — S.A. din București într-un litigiu de contencios administrativ având ca obiect soluționarea cererii de suspendare a efectelor actului administrativ prin care au fost constatate rezultatele unei licitații.

În motivarea excepției se susține, în esență, că textele de lege criticate nu oferă părților posibilitatea de a beneficia de toate garanțiile unui proces echitabil, întrucât condițiile în care se poate solicita suspendarea executării unui act administrativ unilateral nu sunt suficiente de bine delimitate. Se arată că folosirea unor „noțiuni relativ largi”, precum *cazuri bine justificate* sau *prevenirea unei pagube iminente*, dă posibilitatea unei interpretări arbitrare, subiective, din partea judecătorului, permițându-i ca, „la simpla cerere a unui terț și pe calea unei proceduri sumare, să dispună suspendarea efectelor unui act emis de autoritatea publică în beneficiul unei persoane, fără ca pentru luarea acestei măsuri să impună anumite condiții restrictive de admisibilitate”. Se mai arată că se răstoarnă sarcina probei, întrucât beneficiarul actului a cărui suspendare se solicită trebuie să dovedească legalitatea acestuia, în timp ce petentul are o poziție pasivă, nefăcând altceva decât să afirme că actul administrativ este susceptibil de a-i cauza pretinse prejudicii. În fine, se susține că textele de lege criticate vin în contradicție cu dispozițiile constituționale ale art. 135 alin. (2) lit. a), privând un operator economic de a beneficia de efectele utile ale unui drept născut dintr-un act administrativ, la simpla cerere a unei persoane care se pretinde vătămată și fără a avea loc o judecată asupra fondului pretențiilor.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal apreciază că prevederile art. 15 cu trimitere la art. 14 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 sunt în deplin acord cu normele constituționale invocate de autorul excepției.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Avocatul Poporului consideră că textele de lege criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile apărătorului autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la

prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit încheierii de sesizare, prevederile „art. 15 cu trimitere la art. 14 alin. (1)” din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.154 din 7 decembrie 2004, modificată prin Legea nr. 262/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 510 din 30 iulie 2007. Textele de lege criticate au următorul cuprins:

— Art. 14 alin. (1): „(1) În cazuri bine justificate și pentru prevenirea unei pagube iminente, după sesizarea, în condițiile art. 7, a autorității publice care a emis actul sau a autorității ierarhic superioare, persoana vătămată poate să ceară instanței competente să dispună suspendarea executării actului administrativ unilateral până la pronunțarea instanței de fond. În cazul în care persoana vătămată nu introduce acțiunea în anularea actului în termen de 60 de zile, suspendarea încetează de drept și fără nicio formalitate.”;

— Art. 15: „Solicitarea suspendării prin acțiunea principală

(1) Suspendarea executării actului administrativ unilateral poate fi solicitată de reclamant, pentru motivele prevăzute la art. 14, și prin cererea adresată instanței competente pentru anularea, în tot sau în parte, a actului atacat. În acest caz, instanța poate dispune suspendarea actului administrativ atacat, până la soluționarea definitivă și irevocabilă a cauzei. Cererea de suspendare se poate formula odată cu acțiunea principală sau printr-o acțiune separată, până la soluționarea acțiunii în fond.

(2) Dispozițiile art. 14 alin. (2)—(7) se aplică în mod corespunzător.

(3) Hotărârea dată cererii de suspendare este executorie de drept, iar introducerea recursului, potrivit art. 14 alin. (4), nu suspendă executarea.

(4) În ipoteza admiterii acțiunii de fond, măsura suspendării, dispusă în condițiile art. 14, se prelungește de drept până la soluționarea definitivă și irevocabilă a cauzei, chiar dacă reclamantul nu a solicitat suspendarea executării actului administrativ în temeiul alin. (1).”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, textul de lege criticat contravine următoarelor dispoziții din Legea fundamentală: art. 16 alin. (2) potrivit cărora nimeni nu este mai presus de lege, art. 21 alin. (3) care consacără dreptul părților la un proces echitabil, art. 45 privind libertatea economică, art. 124 alin. (2) potrivit căruia justiția este unică, imparțială și egală pentru toți, art. 135 alin. (2) lit. a) care instituie obligația statului de a asigura libertatea comerțului, protecția concurenței loiale și crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că textele de lege criticate au mai format obiect al controlului de constituționalitate, prin raportare la aceleași dispoziții din Legea fundamentală și prin prisma unor critici similare. Prin mai multe decizii, dintre care pot fi amintite, cu titlu de exemplu, Decizia nr. 939 din 19 decembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 74 din 31 ianuarie 2007, sau Decizia nr. 804 din 27 septembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 715 din 23 octombrie 2007, Curtea a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate, pentru motivele acolo reținute.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, care să justifice reconsiderarea acestei jurisprudențe, soluțiile pronunțate cu acele prilejuri și argumentele pe care acestea s-au sprijinit își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 14 alin. (1) și art. 15 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Societatea comercială „Romtelecom” — S.A. din București în Dosarul nr. 6.197/2/2007 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 martie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 341

din 17 martie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 alin. (3) și art. 174 alin. (5) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală și ale art. 299 din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 alin. (3) și art. 174 alin. (5) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală și ale art. 299 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Agro Super Company” — S.R.L. din Buzău în Dosarul nr. 1.836/200/2008 al Tribunalului Buzău — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 2.091D/2008, având ca obiect aceeași excepție de neconstituționalitate, ridicată de Societatea Comercială „David Prod Com” — S.R.L. din Buzău în Dosarul nr. 2.179/200/2008 al aceleiași instanțe.

La apelul nominal se constată, de asemenea, lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea.

Curtea, în temeiul art. 14 și al art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, raportate la art. 164 din Codul de procedură

civilă, dispune conexarea Dosarului nr. 2.091D/2008 la Dosarul nr. 2.090D/2008, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public. Acesta pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, apreciind că textele de lege criticate sunt conforme cu dispozițiile Legii fundamentale invocate de autorii excepției.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 15 octombrie 2008, pronunțate în dosarele nr. 1.836/200/2008 și nr. 2.179/200/2008, **Tribunalul Buzău — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (3) și art. 174 alin. (5) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală și ale art. 299 din Codul de procedură civilă.** Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Agro Super Company” — S.R.L. din Buzău și, respectiv, Societatea Comercială „David Prod Com” — S.R.L. din Buzău în cauze având ca obiect soluționarea unor contestații la executare.

În motivările excepției, având un conținut similar, se susține că textele de lege criticate împiedică accesul liber la justiție și realizarea unui control judiciar eficient, întrucât prevăd o singură cale de atac, cea a recursului, împotriva hotărârilor pronunțate în primă instanță în litigiile având ca obiect executarea silită a creanțelor bugetare. Se arată, de asemenea, că în speță este vizată exercitarea unui dezmembrământ al dreptului de proprietate, astfel că prin limitarea numărului gradelor de jurisdicție se restrânge posibilitatea apărării acestui drept.

Tribunalul Buzău — Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că prevederile de lege ce formează obiect al excepției sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr.47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 2 alin. (3) și art. 174 alin. (5) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 513 din 31 iulie 2007, care prevăd următoarele:

— Art. 2 alin. (3): „Unde prezentul cod nu dispune se aplică prevederile Codului de procedură civilă.”;

— Art. 174 alin. (5): „În cazul respingerii contestației contestatorul poate fi obligat, la cererea organului de executare, la despăgubiri pentru pagubele cauzate prin întârzierea executării, iar când contestația a fost exercitată cu rea-credință, el va fi obligat și la plata unei amenzi de la 50 lei la 1.000 lei.”

De asemenea, obiect al excepției îl constituie și dispozițiile art. 299 din Codul de procedură civilă, care au următorul cuprins:

— Art. 299: „Hotărârile date fără drept de apel, cele date în apel, precum și, în condițiile prevăzute de lege, hotărârile altor organe cu activitate jurisdicțională sunt supuse recursului. Dispozițiile art. 282 alin. 2 sunt aplicabile în mod corespunzător.

Recursul se soluționează de instanța imediat superioară celei care a pronunțat hotărârea în apel.”

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 alin. (3) și art. 174 alin. (5) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală și ale art. 299 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Agro Super Company” — S.R.L. din Buzău în Dosarul nr. 1.836/200/2008 al Tribunalului Buzău — Secția civilă și de Societatea Comercială „David Prod Com” — S.R.L. din Buzău în Dosarul nr. 2.179/200/2008 al aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 martie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, textele de lege criticate contravin prevederilor Legii fundamentale cuprinse la art. 44 — „Dreptul de proprietate privată”, art. 51 — „Dreptul de petiționare”, art. 124 — „Înfăptuirea justiției” și art. 129 — „Căile de atac”.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că, din coroborarea textelor de lege ce formează obiect al acesteia rezultă că hotărârile pronunțate în primă instanță în litigiile având ca obiect executarea silită a creanțelor bugetare nu sunt susceptibile de a fi atacate cu apel, ci doar cu recurs. Aceste prevederi sunt în deplină concordanță cu art. 129 din Constituție, care reglementează folosirea căilor de atac. Potrivit textului constituțional amintit, acest drept fundamental se exercită în condițiile legii, iar stabilirea căilor de atac și a condițiilor în care acestea pot fi introduse este în competența exclusivă a legiuitorului, așa cum rezultă din dispozițiile art. 126 alin. (2) din Legea fundamentală.

De altfel, nicio dispoziție din Constituție nu prevede obligativitatea instituirii unui anumit număr de grade de jurisdicție, ci numai dreptul oricărei persoane de a se adresa instanțelor de judecată pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime.

Curtea nu poate reține nici pretinsa încălcare a normelor constituționale care garantează dreptul de proprietate, limitarea numărului gradelor de jurisdicție nefiind un impediment în folosirea de către titularul unui asemenea drept a tuturor mijloacelor pe care legea i le oferă în apărarea dreptului său de proprietate ori a dezmembrămintelor acestuia.

În ceea ce privește critica prin raportare la dispozițiile art. 124 din Constituție, care precizează principiile în conformitate cu care se înfăptuiește justiția, Curtea constată că aceasta nu este în niciun fel argumentată de autorul excepției.

În fine, referitor la invocarea dispozițiilor art. 51 din Constituție privind dreptul de petiționare, Curtea observă că acestea nu au incidență în cauză.

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 348

din 17 martie 2009

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1)
din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 112/2001 privind sancționarea unor fapte săvârșite
în afara teritoriului țării de cetățeni români sau de persoane fără cetățenie domiciliată în România,
precum și a dispozițiilor art. 91² alin. 1 și 5 din Codul de procedură penală**

Ioan Vida	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent-șef delegat

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1) din Legea nr. 112/2001 și art. 91² alin. 1 și 5 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Aurel Ioan Rus în Dosarul nr. 2.374/1/2008 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 22 octombrie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 2.374/1/2008, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 alin. (1) din Legea nr. 112/2001 și art. 91² alin. 1 și 5 din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Aurel Ioan Rus în dosarul de mai sus.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 112/2001 încalcă dispozițiile constituționale ale art. 1 referitoare la *Statul român*, ale art. 17 referitoare la *Cetățenii străini*, ale art. 53 referitoare la *Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți* și ale art. 148 alin. (2) referitoare la prioritatea reglementărilor comunitare față de dispozițiile contrare din legile interne, deoarece incriminează fapte săvârșite în afara teritoriului țării și, în condițiile aderării României la Uniunea Europeană și în detrimentul dreptului la libera trecere, impun un regim restricționar modului de trecere a frontierei.

Prevederile art. 91² alin. 1 și 5 din Codul de procedură penală contravin dispozițiilor constituționale ale art. 26 referitoare la *Viața intimă, familială și privată*, ale art. 28 referitoare la *Secretul corespondenței*, precum și ale art. 8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitoare la *Dreptul la respectarea vieții private și de familie*.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit încheierii de ședință, dispozițiile art. 2 alin. (1) din Legea nr. 112/2001, precum și art. 91² alin. 1 și 5 din Codul de procedură penală, cu denumirea marginală *Organele care efectuează interceptarea și înregistrarea*. În ce privește excepția referitoare la art. 2 alin. (1) din Legea nr. 112/2001 pentru ratificarea Acordului de cooperare în domeniile culturii și educației dintre România și Republica Argentina, semnat la București la 24 noiembrie 1999, este de observat că s-a strecurat o eroare materială, legea amintită având un unic articol. În realitate obiectul excepției, așa cum rezultă din redarea *in extenso* de către autorul excepției a dispozițiilor art. 2 alin. (1), se regăsește în Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 112/2001 privind sancționarea unor fapte săvârșite în afara teritoriului țării de cetățeni români sau de persoane fără cetățenie domiciliată în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 septembrie 2001, așa cum a fost modificată prin articolul unic punctul 1 din Legea nr. 252/2002 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 112/2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 307 din 9 mai 2002, și are următorul conținut:

— Art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 112/2001: „*Fapta cetățeanului român sau a persoanei fără cetățenie domiciliată pe teritoriul României, care racolează, îndrumă sau călăuzește una ori mai multe persoane în scopul trecerii frauduloase a frontierei unui stat străin sau care organizează una ori mai multe dintre aceste activități ilegale, constituie infracțiune și se pedepsește cu închisoare de la 2 la 7 ani.*”;

— Art. 91² alin. 1 și 5 din Codul de procedură penală: „*Procurorul procedează personal la interceptările și înregistrările prevăzute în art. 91¹ sau poate dispune ca acestea să fie efectuate de organul de cercetare penală. Persoanele care sunt chemate să dea concurs tehnic la interceptări și înregistrări sunt obligate să păstreze secretul operațiunii efectuate, încălcarea acestei obligații fiind pedepsită potrivit Codului penal. [...]*”

Convorbirile sau comunicările interceptate și înregistrate pot fi folosite și în altă cauză penală dacă din cuprinsul acestora rezultă date sau informații concludente și utile privitoare la

pregătirea sau săvârșirea unei alte infracțiuni dintre cele prevăzute la art. 91¹ alin. 1 și 2.”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 91² alin. 1 și 5 din Codul de procedură penală au mai fost supuse controlului instanței de contencios constituțional prin raportare la critici similare. Astfel, cu prilejul pronunțării Deciziei nr. 709 din 17 iunie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 570 din 29 iulie 2008, Curtea Constituțională a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91² alin. 1, 4 și 5 din Codul de procedură penală.

Deoarece până în prezent nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, considerentele deciziei mai sus menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Cât privește dispozițiile art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 112/2001, Curtea constată următoarele:

Statul român, în considerarea atributelor sale, astfel cum sunt acestea definite de textele constituționale invocate de autorul excepției, este interesat în apărarea ordinii de drept și deci în combaterea infracțiunilor săvârșite atât pe teritoriul său, cât și în afara acestuia. Măsurile legislative constând în sancționarea cetățenilor români sau a persoanelor fără cetățenie domiciliată pe teritoriul României, care săvârșesc fapte de trecere ilegală a frontierei unui stat străin, dau expresie acestei preocupări, fiind determinate, așa cum rezultă din conținutul

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 112/2001 privind sancționarea unor fapte săvârșite în afara teritoriului țării de cetățeni români sau de persoane fără cetățenie domiciliată în România, precum și a dispozițiilor art. 91² alin. 1 și 5 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Aurel Ioan Rus în Dosarul nr. 2.374/1/2008 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 martie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent-șef delegat,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 351

din 17 martie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (1) și (2) teza a doua din Legea nr. 508/2004 privind înființarea, organizarea și funcționarea în cadrul Ministerului Public a Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism

Ioan Vida	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent-șef delegat

Notei de fundamentare care a însoțit Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 112/2001, de necesitatea reglementării mai stricte a domeniului vizat, datorită „*securizării frontierelor*” și a „*combaterii migrației ilegale*”.

Constituția României, reglementând libera circulație, prevede în art. 25 alin. (1) că „*Dreptul la liberă circulație, în țară și în străinătate, este garantat. Legea stabilește condițiile exercitării acestui drept*”. Rezultă că dreptul la liberă circulație vizează libertatea de mișcare a cetățeanului, textul constituțional reglementând ambele aspecte care formează acest drept fundamental, și anume libera circulație pe teritoriul României și libera circulație în afara teritoriului țării. Libera circulație însă nu poate fi absolută; ea trebuie să se desfășoare în cadrul limitelor impuse de îndeplinirea și respectarea unor condiții prevăzute de lege, cum sunt și cele referitoare la persoana care racolează, îndrumă ori călăuzește una sau mai multe persoane cu scopul trecerii frontierei unui stat străin.

Aceasta, deoarece textele de lege criticate, în deplin acord cu dispozițiile art. 53 din Legea fundamentală, nu aduc atingere vreunui drept, iar reglementarea cadrului în care se realizează trecerea frontierei, respectiv a frontierei unui stat străin, constituie o restrângere a exercițiului liberei circulații, justificată de necesitatea apărării securității naționale, a ordinii publice, precum și a drepturilor și libertăților cetățenilor.

Celelalte dispoziții constituționale nu au incidență în cauză.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (1) și (2) teza a doua din Legea nr. 508/2004 privind înființarea, organizarea și funcționarea în cadrul Ministerului Public a Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, excepție ridicată de Leonard Pintilei în Dosarul nr. 4.131/40/2007 al Curții de Apel Suceava — Secția penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 5 noiembrie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 4.131/40/2007, **Curtea de Apel Suceava — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 9 alin. (1) și (2) teza a doua din Legea nr. 508/2004 privind înființarea, organizarea și funcționarea în cadrul Ministerului Public a Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism**, excepție ridicată de Leonard Pintilei în dosarul de mai sus.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 16 alin. (1) referitoare la egalitatea cetățenilor în fața legii, ale art. 21 alin. (3) referitoare la dreptul la un proces echitabil, ale art. 124 alin. (1) și (2) referitoare la înfăptuirea justiției în numele legii și la unicitatea, egalitatea și imparțialitatea ei și ale art. 131 alin. (2) referitoare la exercitarea atribuțiilor Ministerului Public prin procurori constituiți în parchete, deoarece prin conținutul lor atribuie organelor de poliție judiciară competența de a efectua acte de urmărire penală „în numele procurorului”, fără o limitare a categoriei actelor procedurale ce ar putea fi întocmite în acest mod, ceea ce permite o delegare generală a acestora în flagrantă contradicție cu textele constituționale arătate mai sus.

Curtea de Apel Suceava — Secția penală opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (1) și (2) teza a doua din Legea nr. 508/2004 privind înființarea, organizarea și funcționarea în cadrul Ministerului Public a Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, excepție ridicată de Leonard Pintilei în Dosarul nr. 4.131/40/2007 al Curții de Apel Suceava — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 martie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 9 alin. (1) și (2) teza a doua din Legea nr. 508/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.089 din 23 noiembrie 2004, așa cum au fost modificate și completate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 131/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.046 din 29 decembrie 2006, care au următorul conținut:

— Art. 9 alin. (1) și (2) teza a doua din Legea nr. 508/2004:

„(1) Ofițerii și agenții de poliție judiciară anume desemnați potrivit art. 27 efectuează numai acele acte de cercetare penală dispuse de procurorii Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, sub directă coordonare și controlul nemijlocit al acestora.

(2) Dispozițiile procurorilor din cadrul Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism sunt obligatorii pentru ofițerii și agenții de poliție judiciară prevăzuți la alin. (1). Actele întocmite de ofițerii și agenții de poliție judiciară din dispoziția scrisă a procurorului sunt efectuate în numele acestuia.”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că susținerile autorului excepției, în sensul că dispozițiile legale criticate ar crea discriminări între cetățenii chemați în justiție, sunt neîntemeiate, deoarece se aplică în mod uniform tuturor celor aflați în ipoteza normelor criticate.

Faptul că în anumite cazuri ofițerii de poliție judiciară din cadrul Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism efectuează acte de cercetare penală nu echivalează cu o încălcare a garanțiilor dreptului la un proces echitabil ori a statutului procurorului, consacrate prin art. 21 alin. (3) și art. 132 din Legea fundamentală, întrucât, pe de-o parte, această poliție judiciară a fost creată în scopul efectuării cu celeritate și în mod temeinic a activităților de descoperire și de urmărire a infracțiunilor de criminalitate organizată și terorism, iar pe de altă parte actele de cercetare ale acestor ofițeri se efectuează în numele procurorului și numai după emiterea unei dispoziții scrise a acestuia.

Totodată, ofițerii și agenții de poliție judiciară își desfășoară activitatea sub directă conducere, supraveghere și control a/al procurorului, ceea ce dă expresie prevederilor art. 131 alin. (3) din Constituție, potrivit cărora parchetele conduc și supraveghează activitatea de cercetare penală a poliției judiciare, în condițiile legii.

Dispozițiile criticate nu contravin nici prevederilor constituționale ale art. 124 alin. (2) potrivit cărora justiția este unică, imparțială și egală pentru toți, întrucât actul de justiție în sensul textului constituțional invocat este atributul exclusiv al instanțelor judecătorești, care, în materie penală, soluționează cauzele în faza de judecată. Or, prevederile art. 9 alin. (1) și (2) teza a doua din Legea nr. 508/2004 vizează prima fază a procesului penal, faza urmăririi penale.

Magistrat-asistent-șef delegat,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 383

din 19 martie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 69 alin. (1) lit. d) pct. (iv) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România

Acsinte Gaspar	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor „art. 68 alin. (1) lit. b¹) pct. (iv) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România”, excepție ridicată de Zeng Xiaoying în Dosarul nr. 1.034/2/2008 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită. Se prezintă domnul Ioan Budura, interpretul autorizat de limbă chineză solicitat pentru a asigura traducerea în cauză.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public. Acesta pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, apreciind că textele de lege criticate sunt constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 29 septembrie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 1.034/2/2008, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor „art. 68 alin. (1) lit. b¹) pct. (iv) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România”**. Excepția a fost ridicată de Zeng Xiaoying într-o cauză având ca obiect anularea deciziei de returnare emise de Oficiul Român pentru Imigrări.

În motivarea excepției se arată că textul de lege criticat nu îndeplinește „criteriul de calitate prevăzut de Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale în înțelesul dat de practica jurisprudențială a Curții Europene a Drepturilor Omului, în sensul de a fi «suficient de accesibil și precis încât să înlăture orice risc de arbitrar, astfel încât cetățeanul să poată avea o indicare precisă asupra normelor aplicabile într-o anumită situație» (cauza *Silver contra Regatului Unit*, 1983)”. Se susține că se încalcă principiul neretroactivității legii, întrucât noile condiții de prelungire a dreptului de ședere, introduse prin modificările și completările Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 194/2002, sunt mult mai restrictive și nu fac nicio distincție între solicitanții care au venit în România anterior acestor modificări legislative și cei sosiți ulterior.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile criticate din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit încheierii de sesizare, prevederile „art. 68 alin. (1) lit. b¹) pct. (iv) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România”, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 201 din 8 martie 2004, astfel cum au fost modificate prin Legea nr. 56/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 201 din 26 martie 2007, și prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 55/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 424 din 26 iunie 2007.

În temeiul art. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 55/2007 privind înființarea Oficiului Român pentru Imigrări prin reorganizarea Autorității pentru străini și a Oficiului Național pentru Refugiați, precum și modificarea și completarea unor acte normative, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 a fost republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 421 din 5 iunie 2008, iar după renumerotare textul criticat se regăsește la art. 69 alin. (1) lit. d) pct. (iv) și are următorul cuprins:

— Art. 69 alin. (1) lit. d) pct. (iv): „*Alte situații de prelungire a dreptului de ședere temporară*

(1) *Străinii intrați în România în baza unei vize de lungă ședere, pentru alte scopuri, pot solicita prelungirea dreptului de ședere temporară, după cum urmează: (...)*

d) *străinii desemnați ca administratori ai unei societăți comerciale, cu îndeplinirea cumulativă a următoarelor condiții: (...)*

(iv) *societatea comercială în cauză a realizat un aport de capital sau transfer de tehnologie de cel puțin 50.000 euro. La prelungirile ulterioare trebuie să facă dovada că aportul de capital s-a concretizat în realizarea sau achiziționarea de construcții destinate desfășurării activităților prevăzute de Nomenclatorul Clasificării Activităților din Economia Națională sau în transfer de tehnologie.”*

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, textul de lege criticat contravine dispozițiilor din Constituție cuprinse la art. 15 alin. (2), potrivit căruia legea dispune numai pentru viitor, cu excepția legii penale și contravenționale mai favorabile, și la art. 21 alin. (3) care instituie dreptul părților la un proces echitabil. Se invocă, de asemenea, și prevederile art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale care garantează dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că nu se pune problema retroactivității legii, întrucât modificările survenite prin Legea nr. 56/2007 au devenit operante numai de la momentul intrării în vigoare a acesteia. Acestea nu au nicio influență asupra trecutului, nereglementând situațiile născute anterior intrării sale în vigoare, iar organul competent va examina dacă cererea de prelungire a dreptului de ședere temporară pe teritoriul României îndeplinește condițiile cerute de legea în vigoare la momentul depunerii acesteia.

În jurisprudența sa, ca de exemplu în Decizia nr. 291 din 1 iulie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 753 din 18 august 2004, Curtea a statuat că o lege nu este retroactivă atunci când modifică pentru viitor o stare de drept născută anterior și nici atunci când suprimă producerea în viitor a efectelor unei situații juridice constituite sub imperiul legii vechi, pentru că în aceste cazuri legea nouă nu face altceva decât să refuze supraviețuirea legii vechi și să reglementeze modul de acțiune în timpul următor intrării ei în vigoare, adică în domeniul ei propriu de aplicare.

De altfel, Curtea observă că, de la momentul intrării în vigoare a Legii nr. 56/2007, care a introdus condiția

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 69 alin. (1) lit. d) pct. (iv) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, excepție ridicată de Zeng Xiaoying în Dosarul nr. 1.034/2/2008 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 19 martie 2009.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 403

din 24 martie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 75/2008 privind stabilirea de măsuri pentru soluționarea unor aspecte financiare în sistemul justiției

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Benke Károly	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 75/2008 privind stabilirea de măsuri pentru soluționarea unor aspecte financiare în sistemul justiției, excepție ridicată din oficiu de Curtea de Apel București — Secția

suplimentară referitoare la aportul de capital, până la momentul la care autoarea excepției a introdus o nouă cerere de prelungire a dreptului de ședere temporară pe teritoriul României, s-a scurs un interval de timp suficient de lung în care aceasta putea să depună diligențele necesare pentru ca la momentul depunerii cererii să întrunească și condiția cerută de Legea nr. 56/2007.

În plus, stabilirea legii aplicabile unei situații de fapt și soluționarea conflictelor de legi în timp este o problemă de competența exclusivă a instanței de judecată pe rolul căreia se află soluționarea litigiului în cadrul căruia a fost ridicată excepția de neconstituționalitate.

În ceea ce privește critica referitoare la neîndeplinirea criteriului de calitate a legii, Curtea constată că dispozițiile art. 69 alin. (1) lit. d) pct. (iv) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 sunt redactate cu suficientă precizie, de natură să permită destinatarilor acestora să își controleze conduita și să fie capabili, fie singuri, fie apelând la nevoie la consiliere de specialitate în materie, să prevadă, într-o măsură rezonabilă, față de circumstanțele speței, consecințele care ar putea rezulta dintr-o anumită faptă.

a VII-a civilă și pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale în Dosarul nr. 21.447/3/2008.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în dosarele nr. 2.523D—2.534D/2008, nr. 2.536D—2.540D/2008, nr. 2.745D—2.775D/2008, nr. 2.779D/2008, nr. 2.781D—2.789D/2008 și nr. 99D—111D/2009, având ca obiect excepții de neconstituționalitate identice cu cea ridicată în Dosarul nr. 2.522D/2008.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere identitatea dintre obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele sus-menționate, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor nr. 2.523D—2.534D/2008, nr. 2.536D—2.540D/2008, nr. 2.745D—2.775D/2008,

nr. 2.779D/2008, nr. 2.781D—2.789D/2008 și nr. 99D—111D/2009 la Dosarul nr. 2.522D/2008.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu măsura conexării.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 2.523D—2.534D/2008, nr. 2.536D—2.540D/2008, nr. 2.745D—2.775D/2008, nr. 2.779D/2008, nr. 2.781D—2.789D/2008 și nr. 99D—111D/2009 la Dosarul nr. 2.522D/2008, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca devenită inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin Încheierile din 25 noiembrie 2008, 3 decembrie 2008 și 9 decembrie 2008, pronunțate în Dosarele nr. 21.447/3/2008, nr. 12.413/3/2008, nr. 4.272/2/2008, nr. 7.306/3/2008, nr. 46.031/3/2007, nr. 8.014/3/2008, nr. 15.774/3/2008, nr. 15.017/3/2008, nr. 23.042/3/2008, nr. 4.480/2/2008, nr. 21.725/3/2008, nr. 7.359/3/2008, nr. 12.540/3/2008, nr. 13.984/3/2008, nr. 4.741/3/2008, nr. 3.753/2/2008, nr. 16.427/3/2008, nr. 4.270/2/2008, respectiv nr. 1.053/59/2008, nr. 4.123/30/2008, nr. 9.024.1/30/2007, nr. 2.867.1/30/2008, nr. 838/59/2008, nr. 839/59/2008, nr. 912/59/2008, nr. 1.006/59/2008, nr. 1.031/59/2008, nr. 1.032/59/2008, nr. 1.072/59/2008, nr. 1.500/115/2008, nr. 1.501/115/2008, nr. 2.306/30/2008, nr. 2.367/30/2008, nr. 2.368/30/2008, nr. 3.157/108/2007, nr. 4.234.1/30/2007, nr. 3.369/108/2008, nr. 3.752/30/2008, nr. 4.534/30/2008, nr. 7.096.3/30/2007, nr. 8.534.1/30/2007, nr. 7.302.1/30/2007, nr. 9.245.1/30/2007, nr. 4.704.1/108/2007, nr. 8.550.1/30/2007, nr. 824.1/59/2008, nr. 3.356/30/2008, nr. 2.164/30/2008, nr. 3.366/30/2008, nr. 5.644.1/30/2007, nr. 4.905/30/2008, nr. 717/59/2008, nr. 5.886.2/30/2007, nr. 811/59/2008, nr. 810/59/2008, nr. 800/59/2008, nr. 789/59/2008, nr. 718/59/2008, nr. 1.749/108/2008, nr. 5.283/2/2008, nr. 5.118/2/2008, nr. 5.174/2/2008, nr. 5.812/2/2008, nr. 5.092/2/2008, nr. 531/87/2008, nr. 5.792/2/2008, nr. 5.593/2/2008, nr. 1.487/87/2008, nr. 5.558/2/2008, nr. 4.647/2/2008, nr. 5.253/2/2008 și nr. 5.689/2/2008, **Curtea de Apel București — Secția a VII-a civilă și pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale și Curtea de Apel Timișoara — Secția litigii de muncă și asigurări sociale au sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 75/2008 privind stabilirea de măsuri pentru soluționarea unor aspecte financiare în sistemul justiției, excepție ridicată din oficiu în cauze având ca obiect drepturi bănești ale personalului din sistemul justiției.**

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 75/2008, în privința celor două articole criticate, a fost adoptată cu încălcarea exigențelor constituționale ale art. 115 alin. (4) din Constituție. Guvernul, pentru a demonstra urgența reglementării, a invocat dezideratul unificării practicii judiciare, administrarea și alocarea unitară a fondurilor în domeniul justiției, obiectivul înlăturării diferențierilor cu privire la acordarea drepturilor salariale stabilite în favoarea personalului din justiție, însă toate acestea nu sunt de natură a justifica situația extraordinară ce urma a fi reglementată. Utilitatea reglementării nu echivalează automat cu îndeplinirea cerințelor art. 115 alin. (4) din Constituție și, în

niciun caz, nu are ca finalitate înlăturarea unui pericol existent sau iminent.

Totodată, se susține că niciunul dintre obiectivele urmărite prin ordonanța de urgență criticată nu poate fi atins prin schimbarea de competență, și anume prin judecarea în primă instanță și recurs a litigiilor de muncă ce privesc drepturile salariale ale personalului din justiție de către curtea de apel, respectiv Înalta Curte de Casație și Justiție. Exemplificativ, se arată că recursul în interesul legii, și nu ordonanța de urgență, este singurul instrument procedural prin care se asigură unificarea practicii judiciare.

Se mai apreciază că textele legale criticate încalcă și principiul constituțional al egalității în drepturi, din moment ce personalului din domeniul justiției îi este conferit un tratament procedural diferit, discriminatoriu, în raport cu celelalte categorii socioprofesionale.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate ridicată este inadmisibilă.

Avocatul Poporului apreciază, în dosarele nr. 2.522D—2.534D/2008 și nr. 2.536D—2.540D/2008, că prevederile legale criticate sunt neconstituționale. În celelalte dosare, ca urmare a Deciziei Curții Constituționale nr. 104 din 20 ianuarie 2009, se consideră că excepția de neconstituționalitate formulată a devenit inadmisibilă.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. I și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 75/2008 privind stabilirea de măsuri pentru soluționarea unor aspecte financiare în sistemul justiției, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 462 din 20 iunie 2008, având următorul cuprins:

„Art. I — (1) Cererile având ca obiect acordarea unor drepturi salariale, formulate de personalul salarizat potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 27/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din sistemul justiției, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 45/2007, cu modificările și completările ulterioare, precum și potrivit Ordonanței Guvernului nr. 8/2007 privind salarizarea personalului auxiliar din cadrul instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea, precum și din cadrul altor unități din sistemul justiției, aprobată cu modificări prin Legea nr. 247/2007, cu modificările ulterioare, sunt soluționate, în primă instanță, de curțile de apel.

(2) *Recursul împotriva hotărârilor pronunțate în primă instanță de curțile de apel se judecă de Înalta Curte de Casație și Justiție.*

Art. II. — (1) Dispozițiile art. I se aplică și proceselor în curs de judecată, având ca obiect soluționarea cererilor privind acordarea unor drepturi salariale formulate de personalul din sistemul justiției, începute sub legea anterioară.

(2) *Cauzele prevăzute la alin. (1) aflate în curs de judecată în fond la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență vor fi trimise de îndată spre soluționare curților de apel, prin încheiere care nu este supusă niciunei căi de atac.*

(3) *Recursurile împotriva hotărârilor pronunțate cu privire la cererile prevăzute la alin. (1) aflate pe rolul curților de apel la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență se trimit de îndată la Înalta Curte de Casație și Justiție, prin încheiere care nu este supusă niciunei căi de atac.”*

În susținerea neconstituționalității textelor legale criticate se invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi, ale art. 115 alin. (4) privind condițiile de adoptare a ordonanțelor de urgență și ale art. 124 alin. (2) privind înfăptuirea justiției.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea reține următoarele:

Prin Decizia nr. 104 din 20 ianuarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 73 din 6 februarie 2009, Curtea Constituțională a constatat neconstituționalitatea dispozițiilor art. I și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 75/2008 privind stabilirea de măsuri pentru soluționarea unor aspecte financiare în sistemul justiției.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca devenită inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 75/2008 privind stabilirea de măsuri pentru soluționarea unor aspecte financiare în sistemul justiției, excepție ridicată din oficiu de Curtea de Apel București — Secția a VII-a civilă și pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale și Curtea de Apel Timișoara — Secția litigii de muncă și asigurări sociale în dosarele acestora nr. 21.447/3/2008, nr. 12.413/3/2008, nr. 4.272/2/2008, nr. 7.306/3/2008, nr. 46.031/3/2007, nr. 8.014/3/2008, nr. 15.774/3/2008, nr. 15.017/3/2008, nr. 23.042/3/2008, nr. 4.480/2/2008, nr. 21.725/3/2008, nr. 7.359/3/2008, nr. 12.540/3/2008, nr. 13.984/3/2008, nr. 4.741/3/2008, nr. 3.753/2/2008, nr. 16.427/3/2008, nr. 4.270/2/2008, nr. 5.283/2/2008, nr. 5.118/2/2008, nr. 5.174/2/2008, nr. 5.812/2/2008, nr. 5.092/2/2008, nr. 531/87/2008, nr. 5.792/2/2008, nr. 5.593/2/2008, nr. 1.487/87/2008, nr. 5.558/2/2008, nr. 4.647/2/2008, nr. 5.253/2/2008, nr. 5.689/2/2008, respectiv nr. 1.053/59/2008, nr. 4.123/30/2008, nr. 9.024.1/30/2007, nr. 2.867.1/30/2008, nr. 838/59/2008, nr. 839/59/2008, nr. 912/59/2008, nr. 1.006/59/2008, nr. 1.031/59/2008, nr. 1.032/59/2008, nr. 1.072/59/2008, nr. 1.500/115/2008, nr. 1.501/115/2008, nr. 2.306/30/2008, nr. 2.367/30/2008, nr. 2.368/30/2008, nr. 3.157/108/2007, nr. 4.234.1/30/2007, nr. 3.369/108/2008, nr. 3.752/30/2008, nr. 4.534/30/2008, nr. 7.096.3/30/2007, nr. 8.534.1/30/2007, nr. 7.302.1/30/2007, nr. 9.245.1/30/2007, nr. 4.704.1/108/2007, nr. 8.550.1/30/2007, nr. 824.1/59/2008, nr. 3.356/30/2008, nr. 2.164/30/2008, nr. 3.366/30/2008, nr. 5.644.1/30/2007, nr. 4.905/30/2008, nr. 717/59/2008, nr. 5.886.2/30/2007, nr. 811/59/2008, nr. 810/59/2008, nr. 800/59/2008, nr. 789/59/2008, nr. 718/59/2008 și nr. 1.749/108/2008.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 24 martie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Benke Károly

Cu acel prilej, Curtea Constituțională a statuat că elementele cuprinse în nota de fundamentare a ordonanței de urgență criticate nu sunt de natură să justifice adoptarea ordonanței de urgență, în condițiile stabilite de art. 115 alin. (4) teza întâi din Constituție. De asemenea, Curtea a constatat că dispozițiile art. I și II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 75/2008, reglementând modificarea competenței de soluționare a litigiilor având ca obiect acordarea unor drepturi salariale personalului din sistemul justiției, înfrâng și prevederile art. 115 alin. (6) din Constituție, deoarece afectează regimul unei instituții fundamentale a statului, Înalta Curte de Casație și Justiție, al cărei statut constituțional este prevăzut de prevederile art. 126 alin. (4) din Constituție, potrivit cărora „*Compunerea Înaltei Curți de Casație și Justiție și regulile de funcționare a acesteia se stabilesc prin lege organică*”. Mai mult, dispozițiile legale deduse controlului nu satisfac nici exigențele art. 21 alin. (3) din Constituție în ceea ce privește soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, întrucât supradimensionarea activității instanței supreme are repercusiuni asupra judecării cu celeritate a cauzelor, afectând grav calitatea actului de justiție. În consecință, textele legale criticate încalcă și prevederile constituționale ale art. 1 alin. (5), potrivit cărora „*În România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie*”.

Având în vedere cele de mai sus, în conformitate cu prevederile art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 75/2008 privind stabilirea de măsuri pentru soluționarea unor aspecte financiare în sistemul justiției urmează a fi respinsă ca devenită inadmisibilă.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 406

din 24 martie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 207 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Benke Károly	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 207 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Asociația Familială Petcu Anton din Tulcea în Dosarul nr. 2.914/327/2008 al Tribunalului Tulcea — Secția civilă, comercială și de contencios administrativ.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 13 noiembrie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 2.914/327/2008, **Tribunalul Tulcea — Secția civilă, comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 207 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală**, excepție ridicată de Asociația Familială Petcu Anton din Tulcea într-o cauză având ca obiect soluționarea contestației împotriva unui act administrativ fiscal.

În motivarea excepției se arată că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale în măsura în care este aplicabilă sancțiunea decăderii din dreptul de a contesta actul administrativ fiscal la organul fiscal competent în situația în care contestația este depusă direct la instanța de judecată și astfel se depășește termenul de 30 de zile în care se poate formula contestația la organul competent. Se apreciază că într-o asemenea ipoteză trebuie să se aplice principiul efectului util, iar contestația depusă să fie trimisă, în vederea soluționării sale, la autoritatea emitentă. Se mai susține că o asemenea contestație trebuie interpretată în sensul de a produce efecte, și nu în sensul de a nu produce niciunul. Se consideră că sancțiunea decăderii este una prea drastică. În caz contrar, se ajunge la situația ca o contestație formulată în termen la o instanță judecătorească să fie respinsă, întrucât nu a fost depusă la organul competent, iar actul administrativ fiscal devine definitiv.

Tribunalul Tulcea — Secția civilă, comercială și de contencios administrativ apreciază că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată, invocând în acest sens considerente care au stat la baza unor decizii ale Curții Constituționale.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului

Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 207 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 513 din 31 iulie 2007, care au următorul cuprins:

„(1) Contestația se va depune în termen de 30 de zile de la data comunicării actului administrativ fiscal, sub sancțiunea decăderii.”

Autorul excepției susține că dispozițiile criticate sunt contrare prevederilor constituționale ale art. 21 privind accesul liber la justiție.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată următoarele:

Prin Decizia nr. 927 din 18 octombrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 801 din 23 noiembrie 2007, Decizia nr. 382 din 17 aprilie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 340 din 18 mai 2007, și Decizia nr. 687 din 12 iunie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 563 din 25 iulie 2008, s-a stabilit că dispozițiile art. 205 alin. (1) din Codul de procedură fiscală prevăd un drept al contribuabilului de a contesta temeinicia unui act administrativ fiscal, de cele mai multe ori sub aspectul existenței și întinderii obligației fiscale. Curtea a reținut că parcurgerea unei proceduri administrative prealabile, obligatorii, fără caracter jurisdicțional nu îngreșește dreptul de acces liber la justiție, atât timp cât decizia organului administrativ poate fi atacată în fața unei instanțe judecătorești.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice reconsiderarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale, soluțiile și considerentele deciziilor amintite își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Având în vedere cele expuse mai sus, Curtea reține că sancțiunea decăderii de la exercitarea dreptului de a contesta actul administrativ fiscal este una firească. Decăderea este o sancțiune de drept procesual pentru lipsa de diligență a celui care nu își exercită la timp dreptul de contestare sau și-a exercitat dreptul cu nerespectarea prevederilor legale. Prin urmare, raportată la neexercitarea dreptului de contestare

prevăzut de art. 205 și următoarele din Codul de procedură fiscală sancțiunea decăderii este una proporțională, disuasivă și justă. În aceste condiții, nu se poate reține încălcarea art. 21 din Constituție.

Obiter dictum, se constată că această contestație nu poate fi calificată ca o simplă petiție în sensul prevederilor Ordonanței

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

Guvernului nr. 27/2002 privind reglementarea activității de soluționare a petițiilor, astfel încât instanței de judecată nu îi incumbă obligația de a face aplicarea ordonanței amintite, în sensul de a trimite la organul competent petiția greșit îndreptată.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 207 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Asociația Familială Petcu Anton din Tulcea în Dosarul nr. 2.914/327/2008 al Tribunalului Tulcea — Secția civilă, comercială și de contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 24 martie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Benke Károly

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR



„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.411.58.33 și 021.410.47.30, fax 021.410.77.36 și 021.410.47.23
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

